

Het boek van Bees en Puis

1. Bees verveelt zich
2. Puis verveelt zich ook
3. Bees neemt een besluit
4. Puis neemt ook een besluit
5. Bees en de zee
6. Bees en de fles
7. Puis en de post
8. Puis en de piraat
9. Bees is slim en dapper
10. Puis is dom en bang
11. Een goed idee van Bees
12. Een goed idee van Puis
13. Bees de piraat
14. Bees als held
15. Puis als schatgraver
16. Puis de visser
17. Het boek van Bees en Puis

1. Bees verveelt zich

Het was een saaie, koude lentemiddag. Zo'n lentemiddag die er niks van begrepen had en deed of-ie een doodgewone wintermiddag was. Tenminste, dat was wat Bees er van vond. Die zat op het stoepje voor zijn huis en had al wel drie keer gezegd dat hij het snertweer vond. 'Echt snertweer!'

Het was een mooi huis waar Bees en Puis in woonden, met een rood pannendak. Maar het stond op een kaal en winderig heuveltje en het had een tuintje waar niet veel wilde groeien. Puis woonde er al zo lang dat hij zich niet meer kon herinneren waar hij vroeger gewoond had, maar Bees was een paar jaar geleden zomaar aan komen lopen.

'Zanik toch niet zo,' had Puis alle drie de keren dat Bees over de kou mopperde geantwoord, en toen Bees voor de vierde keer iets over het weer wilde gaan zeggen zei Puis: 'Dan had je maar in een ander land geboren moeten worden, ergens waar het altijd warm is.'

'Maar dat wist ik toen nog niet,' zei Bees, 'toen ik geboren werd. Toen was ik nog maar een baby.'

Puis keek peinzend naar het grote, dikke lijf van Bees. 'Ben jij eigenlijk wel ooit een baby geweest?'

'Ja,' knikte Bees. 'Een erg lelijke.'

Dat kon Puis zich wel voorstellen want Bees was nog steeds heel lelijk. Bees was zo lelijk dat het Puis soms pijn deed aan zijn ogen als hij naar hem keek. En dat terwijl Puis toch gewend was om iedere ochtend zijn eigen afzichtelijke kop in de spiegel te zien.

'Maar dat ik zo lelijk was, dat was niet het ergste,' zei Bees. 'Ik jankte ook heel erg vals.'

'Dat doe je nog steeds,' vond Puis. 'En mooier ben je er ook niet op geworden.'

'Ze hadden bij ons thuis een flauw grapje,' vertelde Bees, 'dat mijn moeder eens een luier om mijn hoofd had gedaan in plaats van om mijn billen, omdat ze het verschil niet zag.'

'Haha,' lachte Puis. 'Daar geloof ik niks van. Jouw billen kunnen vast niet net zo lelijk zijn als je hoofd.' Hij ging even verzitten om Bees wat aandachtiger te kunnen bekijken. 'Hingen je oren toen ook al tot op je schouders? En was je neus toen ook al zo groot? En keek je als baby ook al scheel?'

'Ik denk het wel. En jij, was jij een lelijke baby? Had jij toen je klein was ook al van die rare varkensoogjes? En al die rode puisten op je wangen? En die grote, scheve tanden?'

'Die tanden kwamen pas later,' antwoordde Puis. 'Maar ik had al wel zo'n kaal hoofd.'

'Ik geloof dat ik meteen al zoveel haar had,' zei Bees en hij voelde aan de bruine plukjes op zijn wangen. Ook zijn lichaam was bedekt met een zacht, bruin vachtje. Hij keek ernaar en aarzelde. 'Nou ja, misschien niet overal.'

'Ik heb helemaal nooit ergens haar gehad,' zei Puis met een spijtig gezicht. 'Maar ik ben, geloof ik, toch wel blij dat ik niet zo'n stugge vacht heb, zoals jij.'

Bees fronste en keek Puis bedachtzaam aan. 'Schrok je erg toen je mij voor het eerst zag?'

'Een beetje maar.'

'Ben ik eigenlijk lelijker dan jij?'

'Een beetje maar,' zei Puis nog eens.

Bees trok een zuinig bekje. Het bleef een poosje stil. Bees plukte met een somber gezicht één voor één alle paardebloemen uit het gras en vermorzelde ze tussen zijn dikke vingers.

'Hou daar eens mee op,' zei Puis. 'Ze zijn juist zo mooi.'

'Ik hou niet van mooi,' bromde Bees. Het bleef weer een tijdje stil, tot Bees vroeg: 'Vind jij het erg om lelijk te zijn?'

'Soms wel. Maar meestal denk ik er niet over na. Jij?'

‘Ik weet het niet. Ik vond het altijd wel lollig om mensen aan het schrikken te maken, dat was het leukste dat ik kon verzinnen. Mensen schrikken zich altijd een bult wanneer ze plotseling een monster zien, wist je dat? Ik vond dat altijd reuze grappig. Maar op den duur ging het vervelen. Ik ben gewoon niet zo goed in het verzinnen van leuke dingen.’ Bees stond op en schopte narrig tegen het bergje verprutste bloemetjes. ‘Daarom verveel ik me ook zo!’

‘Gisteren verveelde je je anders helemaal niet.’

‘Toen was het lekker weer. Dit is verveelweer.’

‘Ga lekker voetballen,’ stelde Puis voor.

‘Doe jij dan mee?’

‘Nee, ik moet de aardappels nog schillen.’

Bees knorde ontstemd. ‘Dat kan toch nog wel even wachten?’

Maar Puis schudde zijn hoofd. ‘Nee, want jij eet er altijd wel zestig, en daar ben ik minstens een uur mee bezig. Waarom zet je niet een leuk muzikje op? Ga lekker dansen.’

‘Ik kan niet dansen.’

‘Niemand die het ziet.’

‘Jij ziet het.’

‘Dan kijk ik toch gewoon niet.’ Puis zuchtte. Bees had wel vaker van zulke dwarse buien, maar meestal alleen in de winter en dan vooral op zondag. Puis had nooit last van buien, die was altijd druk bezig en had nooit tijd om zich te vervelen. ‘Soms word ik zo moe van jou.’

‘Ik word ook moe van mezelf,’ knorde Bees.

Puis stond op. Hij keek naar zijn tuintje. ‘Ga dan het gras maaien, dat moet nodig eens gebeuren.’

‘Nah.’

‘Of ga een goed boek lezen.’

‘Ik heb geen boek,’ antwoordde Bees. ‘Nooit gehad ook.’

‘Ik heb er zeven,’ zei Puis. ‘Ze staan in de kast in de slaapkamer.’ Hij draaide zich om en ging de keukendeur binnen.

Bees sprong overeind en draafde achter Puis aan. ‘Zo’n boek, is dat net zo leuk als de kranten?’ wilde hij weten. Puis had een heel stapeltje ouwe kranten. Die had hij ooit ergens gevonden. Ze lagen in een rieten mandje naast de grote leunstoel en als Bees daar zat dan las hij Puis er weleens stukjes uit voor. Het weerbericht bijvoorbeeld. ‘Moet je horen,’ riep-ie dan ineens, ‘hier staat dat het morgen gaat sneeuwen!’ Puis was te aardig om op zo’n moment te zeggen: ‘Sufferd, dat is een krant van vorig jaar januari.’ In plaats daarvan mompelde hij meestal iets als: ‘Goh, interessant.’ Bees kon er tenslotte ook niets aan doen dat hij niet zo heel erg slim was, het was al heel wat dat het Puis gelukt was om Bees te leren lezen.

‘De Vampier,’ zei Puis nu, ‘dat lijkt me wel een leuk boek voor jou. Gaat over een hele enge man. Een echte griezel.’

‘Gaaf!’ gilte Bees. ‘Waarom heb je me niet eerder verteld dat je zulke boeken had!’ En hij rende als een haas naar de slaapkamer om het boek te gaan halen.

2. Puis verveelt zich ook

Puis vond het heel goed dat Bees ontdekt had hoe leuk het was om een boek te lezen.

Goed voor Bees.

Maar eigenlijk niet zo goed voor Puis zelf...

Bees zat nu al vier dagen te lezen. Het ene boek na het andere en er kwam geen woord meer over zijn lippen. Hooguit af en toe: 'Oh!' Of: 'Hmmm...' En soms: 'Dank je wel,' als-ie een kopje koffie kreeg. Voorheen kletste Bees Puis altijd de oren van de kop. Nooit was er een minuutje stilte in huis geweest, behalve als Bees sliep. En zelfs dan was het niet stil omdat hij snurkte als een houtzagerij.

Maar nu was dat snurken het enige geluid dat hij nog maakte en Puis vond het saai. Puis begon zelfs bijna te begrijpen hoe Bees zich voelde op de dagen dat hij zich verveelde.

Af en toe liep Puis maar weer eens naar de keuken om nog een kopje koffie te zetten. Of hij ging hout halen. Of boontjes doppen. Of een appeltje schillen. Maar het was toch allemaal heel anders zonder het gekwebbel van Bees.

Puis had zestien boterhammetjes met belegen kaas gemaakt voor Bees. Bees was gek op bruine boterhammen met belegen kaas. Puis had de hele stapel boterhammen op zijn mooiste schaalte gelegd, het schaalte met de rode roosjes. Dat schaalte kreeg Bees anders nooit, want hij liet veel te vaak iets kapot vallen.

Puis had het schaalte behoedzaam op het tafeltje naast de groene leunstoel waarin Bees zat te lezen gezet en had toen een poosje vol verwachting naar Bees staan kijken. Maar Bees had bladzijde na bladzijde omgeslagen zonder Puis of het mooie schaalte op te merken, en alleen de kaas van de bovenste boterham gegeten.

Puis sjokte naar buiten en ging op het stoepje zitten. Hij maakte kleine stapeltjes van de schelpen die daar lagen. 'Het is nu niet koud meer,' mompelde hij voor zich uit. 'Ik zou tegen Bees kunnen zeggen dat het lekker weer geworden is.' Hij raapte een handje schelpen van de grond en liep een eindje de tuin in. Bij de kale rozenstruik gekomen bleef hij staan en draaide zich om. Hij gooide een schelpje naar de keukendeur. Hij gooide er nog eentje en probeerde het stoepje te raken. Hij verzong een wedstrijdje: de ene keer was hij gewoon Puis, de andere keer deed hij alsof hij Bees was. Als hij Puis was dan gooide hij zo goed als hij kon, en wanneer hij Bees speelde dan gooide hij heel onhandig, zodat hij zelf telkens won. Hij zuchtte. Zonder de echte Bees was er niks aan.

Puis ging op zijn rug in het gras liggen en tuurde naar de witte wolkenpluimpjes die langs de blauwe lucht drevan. Hij kneep zijn ogen een beetje dicht tegen het felle zonlicht. 'Ik lig hier heel lekker,' zei hij tegen zichzelf. 'Heerlijk, zo in het voorjaarszonnetje. Ik zou een tukje kunnen gaan doen.' Maar hij had helemaal geen slaap. 'Nog drie dagen. Bees leest een boek per dag en hij is nu vier dagen bezig. Gelukkig heb ik maar zeven boeken.' Plotseling voelde hij een koude rilling over zijn rug gaan. Stel je voor dat Bees na het zevende boek weer helemaal opnieuw begon! Bees was vreselijk vergeetachtig, misschien was hij na het zevende boek al lang weer vergeten waar het eerste over ging! Dan zou hij ze allemaal een tweede keer kunnen lezen en dan duurde alles veertien dagen. Of een derde keer en dan was hij drie weken bezig!

Puis sprong overeind en rende naar binnen. 'Bees!' riep hij zenuwachtig. 'Bees, weet je nog waar het eerste boek over ging?'

Bees keek verbaasd op. 'Ja, hoezo?'

'Welk boek heb je dan als eerste gelezen?'

'Dat over die vampier,' antwoordde Bees. 'Maar ik vond het maar een griezel van niks.'

‘En het tweede boek, waar ging dat over?’ drong Puis aan.
‘Dat ging over een prinsesje,’ zei Bees. ‘En over een kikker. Waarom vraag je dat?’
Met een zucht van opluchting liet Puis zich in een stoel vallen. ‘O...zomaar.’
Bees haalde zijn schouders op en ging verder met lezen.
Het bleef een hele tijd stil. Puis zat opgelucht voor zich uit te kijken. Af en toe glimlachte hij een beetje en dan wipte zijn linkervoet vrolijk op en neer.
Bees deed zijn best om gewoon door te lezen maar vanuit zijn ooghoeken zag hij iedere keer die voet op en neer gaan. Stiekem gluurde hij over de rand van zijn boek heen naar Puis. Het liefst wilde hij verder lezen maar hij werd zenuwachtig van die glimlachjes en die wiebelende voet. Zat Puis soms ergens op te wachten? Had hij Bees misschien iets gevraagd en wachtte hij nu op een antwoord? Bees had geen vraag gehoord. Hij dacht heel diep na. Was hij iets vergeten? Was er iets dat hij had moeten doen? Had hij beloofd vandaag de aardappels te schillen? Hout te hakken? Had hij gezegd dat hij koffie zou zetten? Nee, dat had Puis net zelf gedaan, er stond nog een heel kopje koud te worden op het tafeltje, naast de stapel boterhammen. *Stapel boterhammen?* Bees keek van het schaaltje brood naar Puis en weer terug. O jee, Puis had heel lekkere boterhammen voor hem gesmeerd, en hij had ze maar nauwelijks zien staan. En kijk nou, het mooie schaaltje! ‘O...’
Puis keek Bees verwachtingsvol aan. ‘Schiet je al op?’
Bees keek naar zijn stapel boterhammen. ‘Nee, ik moet nog beginnen.’
‘Ik bedoel met je boek. Ik zit te wachten tot jij je boeken uit hebt.’
‘Maar ik ben pas op de helft!’
‘Nou, dan zit ik hier nog wel een poosje,’ lachte Puis.
‘Doe me een lol,’ knorde Bees. ‘Ik krijg er de zenuwen van. Zo kan ik niet lekker lezen, hoor, niet als jij daar de hele tijd naar me zit te kijken en te wachten tot ik klaar ben. Zo vind ik lezen niet leuk.’
‘Zullen we dan iets anders gaan doen?’ vroeg Puis gretig. ‘Als je lezen toch niet leuk meer vind...’
‘Maar dat is jouw schuld, dat ik het niet leuk meer vind!’ riep Bees verontwaardigd. ‘Ik wil gewoon lezen en dan ga jij daar de hele tijd naar me zitten kijken. Dat vind ik niet leuk van je, Puis.’
Puis schoot uit zijn stoel overeind alsof hij plotseling ontdekt had dat hij in een mierenhoop zat. ‘Niet leuk van *mij*? Je bent zelf niet leuk. Je bent vervelend. Dat zit daar maar te lezen en te lezen. En ik me maar vervelen de hele tijd. Nou goed dan, lees dan maar fijn verder hoor. Dan ga ik me wel ergens anders zielig zitten voelen.’ En met een heel erg rood en boos hoofd stampte hij de kamer uit.
‘Nou moe,’ sputterde Bees. En hij riep Puis na: ‘Als je maar niet denkt dat ik nou ophou met lezen!’ Maar het duurde toch een hele poos voor hij weer een beetje lekker in zijn verhaal zat.

3. Bees neemt een besluit

Op de achtste dag werd Puis 's ochtends heel vroeg wakker. Hij voelde zich enorm vrolijk. Niet dat hij ooit last had van een ochtendhumeur, maar vandaag voelde hij zich heel speciaal blij zodra hij zijn ogen open had. Hij moest even heel diep nadenken. Er was iets leuks vandaag, maar wat ook alweer? Ging er iets bijzonders gebeuren? Kwam er visite? O nee, hij wist het al weer: Bees had alle zeven boeken uit! Konden ze eindelijk weer samen iets gezelligs gaan doen.

Opgewekt sprong hij uit zijn bed. Hij rukte de gordijnen open en keek naar buiten. Daarna rende hij naar het bed van Bees. 'Bees, wakker worden! Het zonnetje is al op. Het wordt een mooie dag vandaag!' Hij sjoerde de dekens van Bees af.

'Hmbr,' gromde Bees en hij draaide Puis de rug toe.

'Nee, niks ervan,' zei Puis onverbiddelijk. 'Je gaat niet de hele ochtend in je bed liggen lapzwansen. Vooruit, luiwammes.'

Bees sliep altijd graag een beetje langer dan Puis. Hij moest meestal een heleboel keren heen en weer gerammeld worden voordat hij eindelijk een been over de rand van zijn bed wilde steken. En dan duurde het daarna nog gemiddeld zo'n twaalf koppen gitzwarte koffie voor hij in staat was 'goeiemorgen' te zeggen.

'Ik ga een heel lekker ontbijtje maken,' riep Puis uitgelaten en hij rende naar de keuken. Daar zette hij een hele grote kan koffie, hij bakte veertien eieren (vier voor zichzelf en tien voor Bees) en hij roosterde achttien boterhammen (zes voor zichzelf en twaalf voor Bees). Daarna perste hij voor zichzelf nog twee sinaasappeltjes uit en voor Bees acht citroenen. Bees at en dronk altijd een klein beetje meer dan Puis.

Nadat Puis nog een keer of zes aan de slaapkamerdeur had staan roepen, kwam Bees eindelijk op slaapdrongen poten naar de ontbijttafel gewaggeld. Puis kende zijn vriend goed genoeg om te weten dat hij voorlopig nog niets tegen hem hoefde te zeggen, maar nadat Bees uiteindelijk anderhalf uur lang in stilte had zitten ontbijten vond Puis het welletjes geweest. 'Nou Bees, gaan we iets leuks doen vandaag?'

Bees verkruimelde een stukje geroosterd brood en fronste zijn borstelige wenkbrauwen. Hij zei niets.

'Zin in een wandelingetje? We zouden naar het beekje kunnen lopen.'

Bees zei nog steeds niets.

'Of we gaan verstopperkje spelen in de boomgaard. Heb je al die mooie roze bloesems daar al gezien? Nee, natuurlijk niet, die zijn te voorschijn gesprongen toen jij met je neus in de boeken zat. Maar we kunnen ook tikkertje doen, als je dat leuker vindt.'

Bees haalde zijn brede schouders op.

'Of weet je wat ook leuk is: een tent maken van allemaal ouwe lappen, achter op het veldje. En dan indiaantje spelen. Nee? O, dan weet ik nog iets anders: we leggen alleen een kleedje neer en dan gaan we daar picknicken.' Puis ratelde maar door. Dat kwam omdat Bees nergens antwoord op gaf. 'Zal ik dan een mand met allemaal lekkere dingetjes maken? Met belegde broodjes en bananen en gekookte eitjes en zo?'

'Zeg, ik heb net m'n ontbijt op,' bromde Bees en hij liet een luide boer. 'Hou alsjeblieft op over eten.'

'O-oo, we hebben een ochtendhumeurtje,' lachte Puis nerveus.

'Ik heb helemaal geen ochtendhumeur!'

'Welnee, jij hebt nóóit een ochtendhumeur. Je hebt alleen een beetje moeite met wakker worden, da's alles. Nou weet je wat, ik ruim vast af. Denk jij intussen na over wat we voor

iets spannends kunnen gaan doen.’ Puis sprong overeind. Hij begon enthousiast borden en kopjes te stapelen. ‘Ik vind alles best. Zeg jij maar wat je wilt gaan doen.’

Nu leunde Bees achterover. Hij keek Puis aan en veegde bedachtzaam de kruimels uit de haren op zijn kin. Toen plantte hij zijn grote kolenschoppen van handen op de rand van de tafel en hij leunde voorover. ‘Ik weet wel wat ik wil. Ik weet al dágen wat ik wil.’

‘O, maar dat is geweldig!’ lachte Puis.

‘Ik wil in een boek,’ zei Bees.

‘Ja, leuk!’ riep Puis en hij pakte de stapel vieze borden van tafel. ‘Dan doen we dat toch.’ Een vrolijk wijsje neuriënd legde hij er nog wat messen en gebruikte servetten bovenop.

Bees zat hem met scheefgehouden hoofd aan te kijken.

Plotseling hield Puis op met neuriën. Het melodietje brak abrupt af, de laatste nootjes bleven even aarzelend in de lucht hangen voordat er een diepe stilte viel.

Bees grijnsde schaaftichtig.

Puis deed zijn mond open om wat te zeggen maar er klonk niks. Hij moest zijn mond eerst dicht en toen weer opnieuw open doen voor het hem lukte om er een enkel woordje uit te krijgen: ‘Watte?’

Bees keek hem bedaard aan en herhaalde langzaam en duidelijk wat hij gezegd had: ‘Ik wil in een boek.’

Puis begon te schateren. ‘Haha, die is goed!’ Hij keek Bees hoofdschuddend aan en verdween toen grinnikend met zijn stapeltje vaat naar de keuken.

Toen hij terug kwam zat Bees daar nog in precies dezelfde houding, alsof hij een poosje bevroren was geweest en hij keek Puis aandachtig aan. ‘Ik zit niet te bazelen hoor, ik méén het.’

‘Klets geen onzin,’ snauwde Puis kriebelig.

Bees schoof zijn stoel achteruit. Hij kwam langzaam overeind. Hij richtte zich op in zijn volle lengte (en dat was héél lang) en bracht zijn lelijke gezicht tot vlak voor dat van Puis. ‘IK WIL IN EEN BOEK!’

Puis deed een stapje achteruit. Bees kon als hij dat wilde heel gevaarlijk kijken. Misschien kon hij zelfs wel heel gevaarlijk *zijn*. Niet dat hij Puis ooit kwaad zou doen. Ja, één keertje had hij Puis flink gebeten, maar dat was al weer een poosje geleden. Daar was Puis toen drie dagen verdrietig om geweest en Bees had jankend beloofd het nooit meer te doen. Toch zag hij er nu heel eng uit, zoals hij daar stond en Puis stamelde zenuwachtig: ‘In een boek? O, uh, nou... da’s al lang geregeld joh, je staat toch zeker in het telefoonboek?’

‘Daar staat iedereen in,’ zei Bees. ‘Dat is niets bijzonders. Ik wil in een verhaal.’ Hij haalde de enge grimas van zijn gezicht en keek Puis smekend aan. ‘Ik wil het echt heel graag.’

Puis griste met een minachtend gezicht de koffiekkan van de tafel. ‘O, dus meneer wil in een boek. Nou, dan regelen we dat toch even?’

‘O, gelukkig,’ zuchtte Bees, die niet doorhad dat Puis het spottend bedoelde. ‘Maar hoe dan?’ ‘*Hoe dan, vraagt-ie!*’ gilte Puis, die zich enorm begon te ergeren, en hij zette de koffiekkan met een harde klap weer terug. Daar kon de kan niet tegen en Puis stond ineens met alleen maar een afgebroken oor in zijn handen. Hij keek er verontwaardigd naar en blafte: ‘Hierzo! Mot je nog koffie?’

‘Nee. Jij wel?’

‘Nee, natuurlijk niet! Moet je nou kijken, dit is jouw schuld.’ Puis keek met een chagrijnig gezicht naar de kapotte kan. Hij liep naar een kastje dat in een hoekje van de kamer stond. Driftig begon hij in het laatje te rommelen waar hij altijd een tube lijm in bewaarde.

Bees leunde tegen de tafel en keek aandachtig toe hoe Puis met een vastberaden gezicht op een stoel ging zitten met de koffiekkan en het losse oor in zijn handen. Puis knoeide een beetje

lijm op zijn broek en ging nog bozer kijken. Bees vroeg zich af waarom Puis zo raar deed. Was het echt zo vreemd wat hij wilde? Waarom zou *hij* niet in een boek mogen en die halfgare vampier wel? Zou het moeilijk zijn om in een boek te komen? ‘Puis... is het moeilijk, denk je?’

Puis, die dacht dat Bees het over de koffiekkan had, antwoordde: ‘Neu... het zal wel lukken.’

Het gezicht van Bees klaarde meteen op. ‘O gelukkig. Maar waarom doe je dan zo narrig?’

‘Nou, leuk is anders!’

Niet leuk? Het leek Bees juist enig om in een boek te staan.

‘En echt mooi wordt het natuurlijk nooit,’ ging Puis verder en hij staaarde naar de gelijmde kan.

Nu trok Bees, die het niet over de kan maar nog steeds over zijn boek had, een zuur gezicht. Hij wist best van zichzelf dat-ie lelijk was, maar daar hoefde Puis hem toch niet telkens aan te herinneren. ‘Begin je weer,’ mopperde hij korzelig.

‘Je vroeg er zelf naar,’ antwoordde Puis en hij stond op om de tube lijm terug te gaan leggen in het laatje.

‘Die vampier was lelijker hoor,’ vond Bees.

Puis, die het verband niet zag tussen een vampier en een koffiekkan, keek hem fronsend aan.

‘Misschien ben ik wel net als die kikker,’ opperde Bees. ‘Dan hoef je me alleen maar te zoenen.’

‘Jasses,’ zei Puis.

‘Zoals in dat ene boek, bedoel ik. Misschien word ik ook wel een mooie prins als je me zoent.’

‘Wat moet ik nou met een mooie prins?’ vroeg Puis hoofdschuddend. ‘Blijf jij maar gewoon Bees, veel gezelliger.’

‘Denk je dat er mensen zijn die dat willen lezen, een boek over een lelijk monster dat Bees heet?’

‘Begin je nou weer over dat boek? Nou moet je mij toch eens vertellen hoe je dat aan wilde gaan pakken, hoe dacht jij in een boek terecht te komen?’

‘Ik dacht dat jij dat wel wist.’

Puis klakte geërgerd met zijn tong. ‘Waarom moet ik altijd alles verzinnen?’ Hij maakte een vertwijfeld gebaar met zijn armen. ‘Dat gezeur amme hoof.’ (Puis ging altijd een beetje slordig praten als hij ongeduldig werd.) ‘Bedenk zelluf wat.’ Maar toen hij het beteuterde gezicht van Bees zag, voegde hij er wat zachter aan toe: ‘Waarom ga je niet gewoon een pen en een schrift kopen en dat verhaal zelf schrijven?’

‘Ik kan niet zo goed schrijven,’ zei Bees. ‘Maar als *jij* het nou eens schrijft...’

Puis trok een rimpel in zijn dikke pukkelseus. ‘Ik hou niet van schrijven. Ik hou meer van verstopperdje spelen en aardappels schillen.’

‘Maar wie moet het *dán* schrijven!’ riep Bees ongelukkig.

‘Een schrijver,’ antwoordde Puis. ‘Je moet een schrijver zien te vinden.’

‘Waar wonen die?’

‘Weet ik veel. Overal.’

Daar schoot Bees niks mee op. Hij trok een dikke pruillip.

Puis zuchtte. ‘Ik denk dat je daarvoor op reis moet. Je moet er eentje gaan zoeken.’

‘Maar hoe weet ik het als ik er eentje gevonden heb? Ik bedoel, waar herken je die schrijvers aan?’

Puis dacht even heel diep na. ‘Tja... misschien aan de dikke eeltknobbels op hun vingers van het altijd maar zo’n pen vasthouden. En ze zullen wel heel platte billen hebben van het zitten. Waarschijnlijk ook een bochel. En ze dragen natuurlijk dikke brilletjes vanwege het turen

naar al die kleine lettertjes.'

'Ze zijn dus een beetje lelijk!' riep Bees verheugd. 'Net als ik.' Hij sprong op en rende de kamer uit. In de deuropening draaide hij zich nog even om. 'Ik ga op reis! Ik ga een schrijver zoeken. Maar eerst ga ik even mijn tanden poetsen.'

'Waarom? Dat doe je anders ook nooit.'

'Ik ga anders ook nooit op reis. Het leek me wel netjes om m'n tanden te poetsen voor ik op reis ga.'

'Ga dan meteen even in bad als je toch bezig bent,' stelde Puis voor. 'Je ruikt als iets dat een paar maanden in een hol heeft liggen overwinteren.'

Met een verbaasd gezicht snuffelde Bees aan zichzelf. 'Zo ruik ik toch altijd?'

Puis knikte. 'Ik ben er wel aan gewend, maar zo'n schrijver misschien niet.'

'Denk je dat ze me als ik stink niet in hun boek willen hebben?'

'Nee,' grijnsde Puis. 'Die lucht is met geen pen te beschrijven.'

4. Puis neemt ook een besluit

‘Dat lijkt me een beetje te warm, die wollen jas,’ merkte Puis op toen Bees op het punt stond om de deur uit te gaan. ‘Je kunt hem wel meenemen natuurlijk, maar ik zou hem nog maar niet aantrekken.’

Bees deed de deur open en keek naar buiten. Het zonnetje straalde alsof ze het vandaag voor het eerst deed. Waarschijnlijk had Puis gelijk.

‘Moet je verder niks mee?’ vroeg Puis.

‘Wat dan?’

‘Eten voor onderweg, bijvoorbeeld.’

‘Ik heb goed ontbeten, hoor.’

‘Beste Bees, dacht jij dat je eventjes een paar uurtjes weg zou zijn om snel ergens een schrijver op te duikelen of zo?’

‘Een paar uurtjes!’ riep Bees. ‘Ik dacht iets korter, hoor!’

‘Ik dacht iets langer,’ snoof Puis. ‘Dus ik zou ook maar een paar schone sokken meenemen.’

‘Ik heb deze pas twee weken aan,’ zei Bees.

‘Misschien blijf je wel heel lang weg! En moet Billie Beer niet mee?’

‘Blijf ik daar slapen dan?’ vroeg Bees met opgetrokken wenkbrauwen, want Billie Beer was de beer die altijd met Bees mee naar bed moest.

‘Waar?’

‘Bij die schrijver.’

‘Bees, je kon wel eens een heleboel keer ergens moeten slapen voor je die schrijver gevonden hebt!’

Bees maakte een sprongetje van schrik en rende snel naar de slaapkamer, want zonder Billie Beer deed hij geen oog dicht.

Toen Bees terug kwam stond Puis in de keuken. ‘Je krijgt hardgekookte eieren mee en een heel roggebread. Als dat op is moet je daarna zelf maar voor eten zorgen. Misschien krijg je wel ergens wat.’

Bees keek bezorgd. ‘Wat eten die schrijvers, denk je?’

‘Waarschijnlijk allemaal kleine hapjes. Die zullen wel geen tijd hebben om zestig aardappels te schillen.’

‘Bedoel je van die héééle kleine hapjes?’ Bees ging steeds verontruster kijken.

Puis knikte. ‘Maar ze drinken wel veel wijn, heb ik eens ergens gelezen. Nou ja, je zult het vanzelf wel merken.’ Puis stopte het eten in een grote rugzak. Hij deed er twee paar schone sokken bij en nog wat andere spulletjes. ‘Zo, alsjeblieft. En Billie Beer past er ook nog bij.’

Bees hees de zware rugzak op zijn dikke schouders. Hij keek lang niet meer zo enthousiast als in het begin. ‘Nou, dan ga ik maar.’

‘Tot ziens,’ zei Puis. ‘Veel plezier.’

Bees draaide zich om en langzaam sjokte hij het tuinpad af.

Puis keek zijn brede rug na. Hij krabde zich eens achter zijn oor. Het zou stil in huis zijn, zo zonder Bees. Nog stiller dan toen Bees aan het lezen was.

Bees ging het tuinhekje door en bleef toen staan. Hij keek naar links en hij keek naar rechts. Hij keek een poosje recht vooruit. Daarna keek hij over zijn schouder naar Puis, die nog in de deuropening stond. ‘Uh, Puis... ik weet niet zo goed welke kant ik op moet.’

‘Je moet helemaal niks. Je mag het zelf weten.’

‘O...’

‘Waarom doe je niet gewoon iene-miene-mutte?’

‘O ja!’ riep Bees.

Puis keek toe hoe Bees druk gebarend het aftelrijmpje stond te doen.

‘Links!’ riep Bees toen hij klaar was.

‘Dan kom je in het bos,’ wist Puis.

‘Denk je dat schrijvers in bossen wonen?’

‘Nee, eigenlijk niet, ik denk dat je beter naar rechts kunt gaan.’

‘Weet je wat,’ zei Bees en hij blies een diepe zucht tussen zijn dikke lippen door, ‘ik ga gewoon almaar rechtdoor.’

‘Best. Tot ziens.’

‘Nou...da-hag.’ Bees rechtte zijn schouders en probeerde vastberaden te kijken. Met grote passen begon hij door het paardebloemenveldje te sjokken.

Puis keek hem na tot hij over het heuveltje uit het zicht verdween. Toen ging hij naar binnen om iets te doen, hij wist alleen nog niet wat. Hij liep eerst naar de slaapkamer. Hij zou de bedden eens heel keurig op kunnen maken. Maar eigenlijk deed hij dat anders ook nooit dus waarom zou hij het vandaag wél doen? Er was niet eens iemand die ‘goh, wat netjes!’ kon roepen. Puis ging de slaapkamer weer uit en slofte naar de keuken. Afwassen dan maar. Snel ging Puis aan de slag en hij probeerde er een vrolijk wijsje bij te fluiten, maar ieder liedje dat hij begon werd al na een paar noten een droevig melodietje.

Er was niet veel vaat, alleen dat beetje van het ontbijt. Puis was al na een kwartiertje klaar. Wat nu, aardappels schillen? Nee, als Bees er niet was, dan waren dat zestig aardappels minder dus hoefde hij daar nu nog niet mee te beginnen. Bovendien was aardappels eten lang zo leuk niet als er niet telkens iemand zei: ‘Hè lekker, ik lust er nog wel een paar.’

Met zware voeten liep Puis naar buiten. Hij ging op het stoepje zitten, in de zon. ‘Lekker weertje hè?’ zei hij hardop, maar er gaf natuurlijk niemand antwoord.

Eigenlijk is het ONVERANTWOORD, dacht Puis gewichtig (hij was er heel trots op dat hij zo’n moeilijk woord kende) om Bees alleen op pad te laten gaan. Tenslotte was Bees niet zo erg slim. Of eigenlijk soms zelfs gewoon ronduit dom. Hij hoopte maar dat Bees die schrijver een beetje snel zou vinden. Het zou wel leuk zijn, een boek over Bees. Als Bees dan nog eens een keer een paar dagen weg ging, dan kon Puis tenminste nog over hem lezen. Maar zou er dan ook niet een boek over Puis moeten zijn, voor als het eens andersom was?

Een tijdlang zat Puis dromerig voor zich uit te kijken. Tja, een boek over Puis, dat was wat. Toen stond hij plotseling op, een doelbewuste blik in zijn ogen. Hij rende naar binnen en begon druk in alle laatjes en kasten te rommelen.

Intussen was Bees al een eindje op weg. Hij was het paardebloemenveldje overgestoken, over een heuveltje gegaan en daarna was hij bij een prikkeldraadhekje gekomen. ‘Bah,’ had hij verontwaardigd gemopperd. ‘Almaar rechtdoor kan helemaal niet!’ Dan maar naar rechts, zoals Puis gezegd had? Puis wist dat soort dingen. Jammer dat hij niet meegekomen was.

Toen Bees een heel eind langs het prikkeldraad gesjokt had, kwam hij bij een weggetje. Hij moest opnieuw kiezen: links heuvel op of rechts heuvel af. Heuvel op lag het dorp waar Bees en Puis hun boodschappen deden. Daar woonde vast geen schrijver, anders had Puis daar wel van geweten. Dan maar heuvel af, dat was ook minder vermoeiend.

Ik moet gewoon net doen of ik dit leuk vind, dacht Bees en hij probeerde vrolijk te huppelen. Maar zo’n groot lijf met een zware rugzak eraan huppelde minder makkelijk dan hij gedacht had en het duurde niet lang of Bees struikelde en viel. Hij deed zijn best om niet te gaan huilen want daar vond hij zichzelf veel te groot voor. Hij krabbelde moeizaam overeind en bekeek zichzelf van top tot teen om te zien of er iets beschadigd was. Ja, er zat een beetje bloed op zijn knie. ‘Wèh,’ kon Bees het niet laten. Hij deed het heel zachtjes en maar één

keer, de rest van zijn tranen slikte hij dapper in. Met één zielig been deed hij een paar strompelende passen voorwaarts. Was Puis er nu maar, als die Bees zo sneu zag strompelen zou hij zeggen: ‘Ach, heb je je bezeerd? Kom, dan krijg je een pleister.’ Maar Puis was er niet, dus ging Bees maar weer gewoon op twee benen lopen. Tot hij bij de volgende splitsing kwam. ‘Alweer een weggetje dat twee kanten op gaat! Nou weet ik het echt niet meer hoor.’ En toen voelde Bees toch weer tranen prikken. Hij draaide zich om en zette het op een lopen.

Puis had twee handen vol spulletjes bij elkaar verzameld. In de gang keek hij nog even in de spiegel. Hij probeerde het gewichtige gezicht te trekken van iemand die iets heel interessants ging doen.

‘Hm,’ zei hij tegen zijn spiegelbeeld. ‘Misschien een beetje minder onderkin en ietsje ernstiger...ja, zo ongeveer.’ Daarna knikte hij zichzelf toe en stapte de voordeur uit.

Regelrecht in de armen van Bees.

‘Hé Bees.’

‘Hé Puis.’

‘Kunnen deze spulletjes er nog bij in de rugzak?’

‘Puis, ik ben gevallen, kijk maar: bloed! Ik wou gewoon rechtdoor maar dat kon niet want er was prikkeldraad en toen wou ik vrolijk doen maar ik kon niet zo goed huppelen en ik wou heus niet gaan huilen maar de weggetjes gingen alle kanten op en ik wist niet of ik nou naar links of naar rechts en toen moest ik nog een keer kiezen tussen naar boven of naar beneden en in het dorp wonen vast geen schrijvers en jij was er niet bij en toen... waarom moeten jouw spulletjes in mijn rugzak?’

‘Ik wil ook wel in zo’n boek,’ antwoordde Puis. Hij wees op de kapotte knie van Bees. ‘Maar dat doet me er aan denken dat we ook pleisters mee moeten nemen voor onderweg.’

5. Bees en de zee

Nu hadden ze er weer zin in, Puis en Bees. Allebei waren ze weer vrolijk. Bees ging met grote passen voorop want hij had dit stukje al een keer eerder gelopen en hij vond het wel interessant om dingen te kunnen roepen als: ‘Kijk, zie je wel: prikkeldraad!’ en ‘Hier was ik gevallen!’ Zo liepen ze verder totdat Bees riep: ‘En hier wist ik het niet meer.’

‘Nou, ‘t is heel simpel,’ zei Puis. ‘Als je die kant op gaat,’ en hij wees naar links, ‘dan kom je uiteindelijk bij die bergen die je daar in de verte ziet, maar als je die kant op gaat,’ en hij wees naar rechts, ‘dan kom je bij de zee.’

‘Zee?’ vroeg Bees verbaasd en zijn mond viel open. ‘Ik wist niet dat wij zo dichtbij een zee hadden!’

‘Waar dacht je dan dat ik die schelpen gevonden had?’

‘Een heuse, echte zee?’ riep Bees geestdriftig. ‘Zoals op die ansichtkaart die boven het kleine kastje hangt?’

Puis knikte. ‘Precies zo eentje.’

Bees begon ongeduldig van de ene voet op de andere te wippen en er verschenen twee rode bloemen van de opwinding op zijn wangen. ‘Een zee! Een echte zee!’

Puis lachte. ‘Goed, we gaan dus naar rechts.’

Het was nog ruim een uur lopen naar de zee. Bees werd onderweg steeds ongeduriger. ‘Wanneer komt-ie nou? We gaan toch wel de goeie kant op, hè?’

‘Nog eventjes geduld,’ antwoordde Puis dan. Maar eindelijk antwoordde hij: ‘Achter dit zandheuveltje, Bees, daar ligt de zee!’

‘Gelukkig,’ zuchtte Bees, want het zweet stond hem op zijn rug en zijn knie deed een beetje pijn.

‘Zullen we rennen?’ vroeg Puis.

Bees aarzelde even, maar zijn nieuwsgierigheid won het van zijn zere knie. ‘Ja, hup naar zee!’

Toen hij bovenop de heuvel stond en het strand en de zee voor zich zag liggen was hij zijn knie onmiddellijk vergeten. Wat hij zag deed hem verbijsterd de adem inhouden en zijn ogen rolden bijna uit zijn hoofd. ‘Puis... wat veel! Wat een boel zand en wat is er veel water!’

Puis keek Bees van opzij aan en glimlachte. ‘Had je echt nog nooit de zee gezien? Ja, dat is een heleboel water, Bees.’

‘En het beweegt zo grappig!’

‘Dat zijn golven.’

‘Hij komt hierheen, de zee komt hierheen!’ gilte Bees.

‘Een beetje maar,’ suste Puis. ‘Dat was gewoon een heel grote golf. Kijk, nou gaat het water weer terug, zie je wel? Zo gaat het almaar heen en weer.’

‘Waarom doet die zee dat?’

‘Voor de lol,’ antwoordde Puis. ‘Omdat-ie geen zin heeft om de hele dag stil te liggen.’

Dat begreep Bees wel, hij hield zelf ook niet van verveling. Met voorzichtige stapjes daalde Bees de heuvel af, tot hij op het strand stond. Daar liet hij zich vermoeid in het zand vallen en vol ontzag bleef hij minutenlang stil zitten kijken.

‘Vind je het mooi?’ informeerde Puis, die zich trots en blij voelde, alsof hij Bees een heel mooi cadeau gegeven had.

Bees kon alleen maar knikken. Hij staaarde naar de blauwgrijze golven, die kleine witte schuimkopjes droegen als slagroom op een verjaardagstaart.

‘Vandaag is-ie een beetje blauw,’ zei Puis, ‘maar soms is-ie donkergrijs of bruin. Soms zelfs

bijna groen. En 's avonds oranje.'

'Ook voor de lol?' vroeg Bees.

'Hmm,' deed Puis. 'En er wonen miljoenen vissen in. Veel meer dan in ons beekje.'

Plotseling stond Bees op. Hij schudde de rugzak van zijn rug. 'Ik wil er in! Mag dat?'

'Tot aan je knieën,' zei Puis streng, 'want voor je het weet lig je te verzuipen en daar heb ik geen zin in.'

Als een speer rende Bees naar het water. KLOTS-KLOTS deden zijn grote poten door de golven.

Puis kwam er achteraan. 'Waarom doe je nou je sokken en schoenen niet uit?'

'Vergeten,' zei Bees.

'Zo is er niks aan. Je moet het zand tussen je tenen voelen en je moet voelen hoe al die golfjes in je kuiten bijten!' Zelf stond Puis al ongeduldig aan zijn veters te trekken, die daardoor helemaal in de knoop raakten.

Bees kwam het water weer uit. Hij keek naar Puis en volgde zijn voorbeeld: schoenen uit, sokken uit en broekspijpen oprollen. 'Ooh!' riep hij toen hij opnieuw in de golven stond. 'Zo is het veel lekkerder!'

Samen hielden ze zich een poosje bezig met pootjebaden, met krijgertje spelen met de golven en doen wie het langst op een aanstormende golf durfde te blijven wachten. Maar plotseling kreeg Bees een griezelig idee. 'Zeg Puis, weet jij of er eigenlijk enge beesten in zitten?'

'Nee,' antwoordde Puis.

'Bedoel je dat die hier niet zitten of dat je het niet weet?'

Puis gaf nooit graag toe dat hij iets niet wist, daarom dacht hij een poosje na. 'Ik weet wel van haaien,' zei hij uiteindelijk. 'Dat zijn grote, grijze monsters met wel honderd scherpe tanden.'

Bees huiverde en deed snel een paar stapjes terug.

'En ik weet van kwallen.'

'Hebben die ook honderd tanden?'

'Nee, die hebben jeuk.'

'O, da's naar voor ze,' zei Bees.

Puis schudde zijn hoofd. 'Ik bedoel dat je dat van ze krijgt, net zoals van een mug. O, en krabben!'

'Ja, dat helpt meestal wel, bij flinke jeuk' knikte Bees.

'Nee, krabben en kreeften,' zei Puis.

'Wat is kreeften? Ik heb me nog nooit gekreefd.'

Puis grinnikte. 'Een kreeft is een beest. Niet zo heel erg griezelig hoor, maar wel met twee grote scharen in plaats van voorpoten.'

'Ha!' deed Bees. 'Dat geloof ik niet.'

'Het is echt waar.'

Toen moest Bees geweldig lachen. 'Twee scharen, haha! Knip-knip. En heeft-ie ook naald en draad bij zich?'

Puis trok een zuinig mondje. 'Ja, lach maar. Totdat je er een aan je tenen hebt hangen.' Hij keek Bees dreigend aan maar die geloofde er nog steeds niks van. 'En heb je wel eens van inktvissen gehoord?'

Nu sloeg Bees helemaal dubbel van het lachen. 'Nee, niks zeggen, laat me raden: die hebben vulpennen in plaats van vingers! Haha!'

Puis snoof. 'Nou, dan geloof je het niet. Maar ik zal je eens wat zeggen, inktvissen hebben acht armen en je hebt ze zó klein...' hij wees met duim en wijsvinger een bescheiden maatje aan, waarna hij heel even stil bleef om de spanning op te voeren en toen bulderde hij plotseling: 'en je hebt ze ook ZO GROOT! Reuze-inktvissen! Die kunnen hele schepen

fijnknijpen!’

Bees verslikte zich in zijn geschater. ‘Je zit me maar wat voor de gek te houden, hè?’

‘Het is heus niet gelogen,’ zei Puis kalmpjes.

‘Ik eh...ik ga geloof ik maar weer eens een beetje opdrogen,’ mompelde Bees en hij draaide zich om en maakte dat hij uit het water kwam.

‘Goed idee,’ grijnsde Puis. ‘Ik heb trouwens honger, jij ook?’

‘Nou en of!’ riep Bees en hij slaakte een zucht van opluchting toen hij zich in het veilige, warme zand liet vallen. ‘Ik lust wel een paar hardgekookte eitjes!’

Nadat ze gegeten hadden, vroeg Bees of ze onderhand niet eens verder moesten.

‘Jawel,’ zei Puis. ‘Maar we moeten wachten tot jouw sokken en schoenen droog zijn. Als je ze zo nat aantrekt dan krijg je blaren.’

‘O,’ zei Bees, ‘dan ga ik nog een poosje schelpen zoeken.’

Op zijn gemak kuierde Bees een tijdje langs de vloedlijn heen en weer. Ondertussen dacht hij na over wat Puis gezegd had, wat je kreeg van natte schoenen. Bees snapte er niets van. ‘Hé Puis,’ riep hij, ‘waar krijg ik die bladeren dan?’

‘Blaren,’ mompelde Puis, die lekker achterover was gaan liggen en al bijna sliep.

‘Wat zeg je?’ gilde Bees, maar Puis gaf geen antwoord meer. ‘Hij zit me zeker weer in de maling te nemen. Beesten met scharen aan hun lijf en inkt in hun poten, puh. En een Bees met blaadjes. Ik ben toch zeker geen plantje.’ Hij maakte een sprongetje. ‘Ik ben Bees! Grote, gevaarlijke reuze-Bees!’ Hij stelde zich voor dat hij acht armen had en dat hij schepen opat. Kleine vissersbootjes voor het ontbijt en een oceaanstomer als avondeten. Zo liep Bees, spelend en schelpen zoekend, helemaal tot waar het strand plotseling ophield en alles van steen werd. Dat zag er heel spannend uit; zwarte rotsen met groene glibberdingen eraan en gekke, witte pukkels erop. Bees durfde er niet zomaar op te klimmen. Hij draaide zich om en rende terug naar Puis.

‘Puis, word eens wakker! Daar verderop is het heel anders.’ Hij wees naar waar hij net vandaan kwam. ‘Ik denk dat ineens het zand op was en toen moesten ze stenen gebruiken.’

‘Bees, dit is de natuur, niet iemands achtertuintje. Als daar rotsen zijn dan heeft de aarde dat zelf zo bedacht.’ Puis ging overeind zitten. ‘Dat brengt me op een idee. Zijn er ook grotten? We moeten zo onderhand eens een beschut plekje gaan zoeken om de nacht door te brengen.’

‘O gááf!’ gilde Bees. ‘Slapen in een grot!’

‘Kom op dan,’ knikte Puis en hij begon hun spulletjes bij elkaar te rapen.

‘Ik mag voorop!’ riep Bees. ‘Ik wil ‘m vinden!’

6. Bees en de fles

Bees vond een heel mooie. Een heuse grot, met zacht, zilverig zand op de bodem en glinsterende, zwarte wanden. En zo diep dat je het einde ervan niet kon zien.

‘Hebben we nog tijd om een beetje piraatje te spelen?’ vroeg Bees opgewonden.

Puis knikte. ‘Maar ik wil eerst een vis vangen en een vuurtje maken.’ Bees kreeg de gewichtige opdracht om drijfhout te zoeken. ‘Maar alleen droge stukken,’ zei Puis. ‘Nat hout brandt niet.’

Trots ging Bees aan het werk. Het eerste haf uur vond hij van alles behalve drijfhout. Er was ook zoveel interessants te vinden als je nog nooit eerder aan zee geweest was. Bees vond kleine, geribbelde schelpen. Wel honderd. Maar ook één hele grote, met een parelmoeren binnenkant. Die stak hij in zijn broekzak, om mee te nemen. En Bees vond mooie gladde steentjes, die door de zee waren opgepoetst tot ronde, glimmende hebbedingetjes. Hij vond ook allemaal rare, groene slierten waarvan hij niet begreep waar die van gemaakt waren. Straks maar eens aan Puis vragen. Plotseling herinnerde hij zich wat hij ook alweer moest doen: drijfhout zoeken. Op een holletje rende hij van het ene hoopje wrakhout naar het andere. Het meeste was nat, maar af en toe vond hij een bruikbaar stukje.

En toen vond Bees de fles...

‘Puis, Puis!’ Bees kwam hijgend aangerend met iets in zijn handen. ‘Kijk eens wat ik heb gevonden!’

Een beetje verstoord keek Puis op van waar hij mee bezig was, namelijk het netjes op een rijtje leggen van de vissen die hij net gevangen had. ‘Waar is nou dat drijfhout dat je ging zoeken?’

‘Joh, zeur niet over drijfhout,’ riep Bees. ‘Ik heb iets veel leukers gevonden!’

Puis fronste zijn wenkbrauwen. ‘Maar ik moet een vuur gaan maken.’

‘Dat kan toch straks ook nog wel,’ vond Bees.

‘Kijk al die vissen daar nou eens liggen,’ wees Puis.

‘Nou?’ Bees haalde zijn schouders op. ‘Die liggen er straks ook nog wel.’

‘Ja, als ik ze niet boven een vuurtje ga roosteren wel. Dat is het nou juist.’

Bees maakte een wegwijsend gebaar. ‘Maakt niet uit.’

‘Maakt niet uit? Maakt wel uit! Ik sloof me uit om zes prachtige vissen te vangen en dan sta jij daar te bazelen met een of ander stom ding in je handen in plaats van... wat heb je daar eigenlijk?’

‘Een fles,’ murmelde Bees, wiens blijdschap al behoorlijk de grond in was geboord door de boosheid van Puis.

‘Een fles? En dat vind jij belangrijker dan drijfhout?’

Bees keek een beetje ongelukkig naar de groene fles die hij in zijn handen hield.

‘Als er nou lekkere rode wijn in zat,’ zei Puis schamper. ‘Je komt aanrennen met een gezicht alsof je een piratenschat gevonden hebt. En wat heeft Bees opgeduikeld? Een stomme lege fles!’

‘Hij is niet leeg,’ sputterde Bees zachtjes.

‘Wat zeg je?’

‘Dat-ie niet leeg is. Er zit iets in.’

Puis trok een minachtend gezicht. ‘O ja? Nou lekker, schenk maar uit. Wat is het, aardbeienlimonade?’

Bees trok een pruillip. ‘Een papiertje.’

Puis lachte spottend. ‘Fijn zeg, een papiertje. Goed voor de dorst.’

‘En er staat iets op.’

‘Geweldig! En intussen legge me visse te verleppe!’ (Je kon horen dat Puis zich boos maakte.)

Bees kromp ineem. ‘Ik denk dat ik flessenpost gevonden heb, je weet wel, van iemand op een onbewoond eiland of zo.’

‘Zes mooie glimmende visse, zilvergeschubd en smakelijk. Vers uit de zee. En kijk ze daar nou legge te ver... wat zei je?’

‘Eiland...’ mompelde Bees.

Puis werd stil. Hij keek met grote, ronde ogen naar de fles.

Bees gluurde vanonder zijn zware wenkbrauwen naar Puis.

Puis werd een beetje rood in zijn gezicht, alsof hij zich plotseling schaamde. ‘Mag ik dat eens zien?’

Bees overhandigde hem de fles. Hij keek Puis hoopvol aan. Zou Puis het dan toch leuk vinden?

Had hij toch iets spannends gevonden?

Puis schudde de fles een beetje heen en weer en hield hem tegen het licht. Er zat inderdaad een briefje in.

Puis had besloten dat ze toch eerst voor het eten moesten gaan zorgen. Bees moest zijn drijfhout bij elkaar gaan rapen, dan zou Puis een vuurtje maken en de vissen roosteren. Puis hield ervan om de spanning er een poosje in te houden. Bees hield daar helemaal niet van. Als Bees wel eens een cadeautje kreeg dan ratste hij altijd meteen het papier eraf. Puis niet, die ging eerst eens met het pakje rammelen en raden wat er in zou kunnen zitten. Dan voelde hij eraan en rook hij eraan, en het duurde altijd wel tien minuten voor hij het eindelijk open ging maken. Puis kon ook gemakkelijk twee weken vóór de verjaardag van Bees al een cadeautje voor hem kopen en dan toch al die tijd stil houden wat het was. Bees kon dat niet. Als hij een cadeautje voor Puis had dan stormde hij meteen de kamer in en riep dan: ‘Je mag twee keer raden wat het is maar je mag geen rode sokken zeggen!’ Dan glimlachte Puis maar eens en zei: ‘Heel fijn hoor Bees, ik kan heel goed een paar rode sokken gebruiken.’ Waarop Bees dan teleurgesteld mompelde: ‘Nou zeg je het toch. Maar gelukkig heb je nog niet geraden dat er witte stippels op zitten!’ Dus vond Bees het ook helemaal geen goed idee van Puis om eerst te gaan eten en dan pas de brief uit de fles te lezen. Hij pieste bijna in zijn broek van ongeduld. Hij zat met grote happen zijn vis naar binnen te schrokken om maar zo snel mogelijk klaar te zijn.

‘Eet nou toch eens rustig, man!’ zei Puis.

‘Ik stik van nieuwsguche-uche-gierigheid!’ rochelde Bees.

‘Je stikt in je vis, zul je bedoelen.’

‘Ik heb een graat.’ Bees trappelde van ellende en kreeg een heel rood hoofd.

Puis gaf hem een geweldige klap tussen zijn schouderbladen.

‘Puch!’ deed Bees en de graat vloog door de lucht.

‘Ik zeg toch dat je niet zo moet zitten hompen. Nou vooruit, kom dan maar hier met die fles.’

Puis veegde zijn handen aan zijn broek af en pakte de fles aan. ‘Nog één keertje raden dan? Ik denk van een verdwaalde piraat, wat denk jij?’

Maar Bees dacht van niet. Piraten verdwaalden nooit en zulke flessen kwamen altijd van drenkelingen die op onbewoonde eilanden waren aangespoeld met niets anders bij zich dan een krat rum, dat wist hij heel zeker. En als ze die rum dan op hadden gedronken dan gebruikten ze de lege flessen om post in te versturen. ‘Maar hoe krijgen we die brief eruit?’

‘Gewoon,’ zei Puis en met een harde pets sloeg hij de fles kapot op de rotsen. Bees sprong van schrik bijna uit zijn vel. ‘Maar nou kunnen we geen brief terug sturen!’ ‘Dat hoeft ook niet. Er liggen hier trouwens flessen zat, hoor.’ ‘Hoe komt dat eigenlijk?’ wilde Bees weten. ‘Die spoelen gewoon aan.’ ‘Waarvandaan dan? Van al die onbewoonde eilanden waar die drenkelingen zitten?’ Bees dacht even na. ‘Dat lijkt me toch heel akelig, om op zo’n eiland aan te spoelen met alleen maar een krat rum.’ Puis grijnsde. ‘Het lijkt me nog veel akeliger om op zo’n eiland aan te spoelen met alleen maar een krat bessensap.’ Bees giechelde. ‘Ja, want van al die rum kan je tenminste dronken worden en dan ga je scheel kijken en alles dubbel zien en dan denk je dat je met z’n tweeën bent in plaats van moederziel alleen.’ Bees wees naar de brief die Puis in zijn handen hield. ‘Maar nou wil ik weten wat erin staat.’ Langzaam vouwde Puis de brief open, die helemaal opgerold in de fles had gezeten. Bees kwam naast hem zitten om over zijn schouder mee te kunnen kijken. En dit was wat ze lazen:

Zit hier gevangen

in de oude ruïne!

Wie komt mij redden?

N.B. Kijk wel uit voor de ouwe Notenpoot!

‘Wat betekent N.B.?’ vroeg Bees. Puis dacht even na. ‘Nog Beter?’ ‘Dat slaat nergens op,’ vond Bees. ‘Nagekomen Bericht?’ opperde Puis. ‘Naar Behoeft?’ ‘Niet Bibberen,’ veronderstelde Bees. ‘Ik bibber niet, hoor,’ zei Puis. ‘Ik ben heus niet bang voor zo’n stomme Notenpoot, wat denkt-ie wel.’ ‘Wie zou dat zijn?’ ‘Die Notenpoot? Wie hebben er altijd houten poten? Piraten! En voor wie moet je altijd uitkijken? Voor piraten! Mijn moeder zei het vroeger al tegen me: *Kijk uit voor piraten!*’ ‘Mijn moeder zei alleen maar: *kijk uit met oversteken,*’ mompelde Bees. ‘Ha ha, jouw moeder was gewoon bang dat er automobilisten een hartstilstand zouden krijgen als ze jou zagen,’ schaterde Puis. Dat vond Bees geen leuk grapje, maar hij haalde zijn schouders op en vroeg: ‘Waarom heet die piraat Notenpoot, denk je?’ ‘Omdat zijn poot van notenhout gemaakt is,’ zei Puis, ‘Dat bestaat. Dat is hout van bomen waar noten aan groeien. Walnoten, hazelnoten...’ ‘Pepernoten,’ vulde Bees aan en hij knikte. ‘Maar waarom heet-ie dan geen

Notenhoutenpoot?’

‘Dat was te lang. Dat klinkt niet lekker.’

‘En waar zou die oude ruïne liggen?’

‘Hier vlakbij,’ wist Puis toevallig. ‘Als je daar op dat rotspuntje gaat staan en je kijkt naar links, dan zie je hem liggen.’

Bees rende onmiddellijk weg om te gaan kijken. Hij klom tot op het uiterste puntje van de rotsen en keek naar links. Ja hoor, daar heel in de verte stak iets dat grijs was en oud en brokkelig helder tegen de rode avondlucht af. ‘Puis, kom! We gaan er meteen heen!’

‘Nee nee.’ Puis schudde zijn hoofd. ‘We gaan eerst in de grot slapen. De zon is bijna onder en tegen piraten vechten doe je bij voorkeur niet in het donker. Ze zijn overdag al eng genoeg.’

Bees zuchtte. Hij hoopte dat hij wel zou kunnen slapen met zoiets spannends in het vooruitzicht.

7. Puis en de post

Puis en Bees lagen naast elkaar in een tochtvrij hoekje van de grot. Puis was op de wollen jas van Bees gaan liggen en Bees lag met Billie Beer in zijn armen. Puis had in de grot ook nog een klein vuurtje gemaakt zodat het lekker warm was. Alleen moest Bees af en toe hoesten van de rook, die binnen in de grot nogal bleef hangen.

‘Spannend hè, Puis,’ fluisterde Bees telkens. ‘Morgen gaan we iemand redden uit de klauwen van een echte piraat!’

‘Hmmm...maar dan moet je nu wel gaan slapen, anders ben je morgen niet goed uitgerust.’

Telkens wanneer Puis dat zei was Bees weer een poosje stil en deed hij gehoorzaam zijn ogen dicht. Hij draaide op zijn linkerzij. Hij draaide op zijn rechterzij. Hij woelde en wurmde.

‘Lig nou eens stil,’ bromde Puis dan.

Maar Bees kon zich niet beheersen. ‘Spannend hè?’

Puis werd er narrig van. Steeds als-ie net ingedommeld was begon Bees weer. Zuchtend lag Puis naar het rokende vuurtje te kijken. Bees had makkelijk praten, die zag alleen de lol ervan. Misschien heeft hij teveel boeken gelezen, dacht Puis. In boeken lopen zulke avonturen altijd goed af. Die domme Bees die verbeeldt zich zeker dat hij al in een boek zit en dat de schrijver er wel even voor zal zorgen dat het verhaal een goed einde krijgt. Maar Puis was daar nog helemaal niet zo zeker van. Die piraat kon wel eens een echte gemenerik zijn, en die ruïne op slot en vergrendeld, en wat dan? Nu begon Puis ook te woelen. Misschien overleefden ze het niet! Straks had die piraat ineens een groot eng mes of zo’n nare haak! Puis zag zichzelf al helemaal in mootjes gehakt worden. Of misschien zijn been eraf, dan moest hij ook zo’n vervelende houten poot. Maar Puis wilde helemaal geen houten poot. Met zo’n poot kon je niets anders dan piraat worden en Puis wilde geen piraat worden, hij werd altijd misselijk in een bootje op het water. Puis vroeg zich af of het erg onbeleefd zou zijn om per flessenpost een briefje terug te sturen met: *sorry, maar we durven niet*. ‘Misschien moeten we het maar niet doen,’ fluisterde Puis. ‘Laten we iets anders leuk gaan doen morgen.’

Bees gaf geen antwoord.

Puis gaf hem een zacht porretje in zijn rug.

‘Snurk,’ deed Bees.

‘Lekker is dat,’ bromde Puis. ‘Heeft-ie er eerst voor gezorgd dat ik geen oog meer dicht doe en nou ligt-ie zelf gewoon te slapen.’ Na nog een poosje draaien en woelen besloot Puis dat hij net zo goed op kon staan om even een wandelingetje te maken. Even de zeelucht opsnuiven en naar de maan en de sterren kijken, wellicht kreeg hij dan weer slaap. Zachtjes kroop hij de grot uit.

Buiten klom hij behoedzaam over de rotsen naar het uiterste puntje, om daar naar de golven te kijken en te luisteren. Een volle maan deed het zeewater hier en daar zilver oplichten. De golven maakten een geruststellend, kabbelend geluid.

Puis ging op een uitspringende rotspunt zitten. Zijn benen bungelden boven het zwarte water. Telkens als er een golf op de stenen uit elkaar spetterde, voelde hij een zachte nevel van fijne druppeltjes op zijn kale hoofd.

‘Ach, het zal allemaal wel meevallen,’ stelde hij zichzelf gerust. ‘Het houdt alleen een beetje op, want we gingen tenslotte eigenlijk een schrijver zoeken.’ Hoe ze dat precies aan moesten pakken stond hem ook nog niet helemaal helder voor ogen. Waar vind je zo een-twee-drie een schrijver? Hij had zich, zonder er verder bij na te denken, met Bees in het avontuur gestort, maar nu hij er wél over nadacht leek het hem wel erg onwaarschijnlijk dat ze vandaag of morgen bij een huis zouden komen waar een groot bord aan de gevel hing met: *hier woont*

een schrijver. Maar wat dan? Ze konden toch moeilijk zomaar bij iedereen aan gaan bellen en vragen: ‘Woont hier misschien een schrijver?’ En ook al kon je ze herkennen aan hun platte billen en hun bocheltjes, ze liepen vast niet zomaar op straat. Die schrijvers zaten natuurlijk allemaal binnen, achter een groot bureau vol met inktvlekken en stapels papieren.

Puis dacht nog een poosje heel hard na, waarbij hij zijn hoofd telkens een beetje heen en weer bewoog, alsof hij hoopte dat er ergens een ideetje als een klein, rond knikkertje door zijn kop rolde dat alleen maar in het juiste knikkerputje hoefde te vallen. Puis herinnerde zich dat er vanavond, toen Bees met die flessenpost aan kwam zetten, zo’n soort ideetje door zijn hoofd gerold was. Voorzichtig voelde hij aan zijn voorhoofd. Daar had het ideetje gezeten. Maar nu zat het er niet meer. Puis liet zijn vingers over zijn kale hoofd dwalen. Waar was het nou toch gebleven... het was iets met die fles en die brief...

En toen PLOP, daar rolde de juiste gedachte ineens op zijn plaats! Natuurlijk, dat was het! En zo vanzelfsprekend.

Puis sprong overeind en haastig zocht hij zich in het donker een weg terug naar de grot. Het vuur was bijna uit, er restte slechts een smeulende, oranje gloed die de grot in een spookachtig licht zette en in dat halfduister brak Puis bijna zijn nek over de vredig slapende Bees.

‘Snurk!’ gilte Bees en hij zat meteen kaarsrecht overeind.

‘Ik heb het!’ riep Puis en hij gaf Bees een klap op de schouder.

Met trillende vingers van de schrik veegde Bees de slaap uit zijn ogen. ‘Wat?’

‘Ik heb het! Die flossenpest!’ Puis klapte vrolijk in zijn handen. In zijn opwinding had hij niet eens door dat hij zich versprak. ‘Gewoon flossenpest! Nu heb ik het!’

‘Is het besmettelijk?’ vroeg Bees bezorgd.

‘Morgenochtend gaan we eerst het strand langs, op zoek naar lege flossen...uh, flessen. En als we ze gevonden hebben dan doen we in allemaal een brief met dat we d’r eentje zoeken!’

‘Dat begrijp ik niet,’ zei Bees. ‘We gaan iets zoeken en als we het gevonden hebben dan gaan we schrijven dat we d’r eentje zoeken?’

Puis stampvoette ongeduldig. ‘Een schrijver, dat we een schrijver zoeken. In een fles!’

‘Schrijvers zitten niet in flessen,’ snoof Bees.

Puis ging bijna krijsen. Hij stond op het punt om Bees door elkaar te rammelen. In plaats daarvan deed hij iets verstandigers: hij haalde drie keer heel diep adem en begon geduldig opnieuw. Hij deed zijn best langzaam en duidelijk te spreken. ‘We zoeken flessen. Zoveel mogelijk. Dan schrijven we briefjes. Dat we een schrijver zoeken. Die brieven gaan in die flessen. Duidelijk? Die flessen gaan in de zee. Die spoelen ergens aan. Op allerlei eilanden en zo. Ergens waar een heleboel schrijvers wonen. En die schrijvers komen dan allemaal naar ons toe en dan hoeven wij lekker niet meer te zoeken. Snap je?’

‘Puis!’ riep Bees, nu ineens helemaal wakker. ‘Wat een geweldig idee! Maar uh... we gaan toch wel tussendoor nog even die piraat verslaan, hè?’

‘Ja hoor, dat varkentje zullen we ook nog wel even wassen,’ stelde Puis Bees gerust.

‘Heeft-ie een varken? Dat wist ik niet.’

Puis zuchtte vermoeid en liet zich languit op de wollen jas vallen. ‘Voor mijn part heeft-ie een neushoorn, Bees. Maar nu ga ik proberen nog wat te slapen.’

Het was maar een paar uurtjes later toen Puis al weer wakker werd. Ondanks het korte nachtje, sprong hij opgewekt overeind en rende meteen naar buiten.

De zon was nog niet op, maar de lichte hemel had een rozerode gloed.

‘Hé Bees!’ gilte Puis over zijn schouder. ‘Wakker worden! Werk aan de winkel!’

‘Wie z’n winkel...’ bromde Bees.

‘Flessen zoeken!’ riep Puis. ‘Als je tien flessen inlevert dan krijg je ontbijt.’
‘Wat een snertwinkel,’ knorde Bees, die op handen en voeten de grot uit kwam kruipen.
‘Ik begin vast hoor! Ik ga naar links, ga jij naar rechts,’ moedigde Puis aan.
Zuchtend kroop Bees verder, in de richting die Puis hem wees. Puis keek hem fronsend na.
Bees keek narrig. ‘Het zand is nat!’
‘Ik wil niet zeuren hoor,’ zei Puis, ‘maar als je dat hele strand op handen en knieën langs gaat dan ben je nog wel een paar uur bezig.’
Met een verwarde blik in zijn ogen keek Bees achterom naar Puis, die hem ongegeneerd stond uit te lachen.
‘Je hebt op twee benen leren lopen, weet je nog wel?’
Bees stond langzaam op. Hij gaf zichzelf een paar klapjes in zijn gezicht en schudde zijn grote kop. ‘Ik ben nog niet wakker, hoor!’ Hij deed een vermoeid stapje naar voren. Hij stond met zijn voet ergens op. Bees keek. ‘Wat zochten we ook alweer? Flessen? Dan heb ik er al eentje!’ En hij bukte en raapte een bruine fles met een bol buikje uit het zand. ‘Met een kurk!’

Het duurde niet lang of er lag een aardig bergje flessen op de rotsen, in allerlei vormen en kleuren.
‘Dit is een mooie!’ riep Bees en hij hield een lichtgroene met een rode lakstempel omhoog.
‘Of ze mooi zijn is niet zo belangrijk,’ vond Puis. ‘Als ze maar heel zijn en een kurk of een dop hebben.’ Hij propte een stuk roggebrood in zijn mond, veegde zijn handen af aan zijn broek en ging in de rugzak op zoek naar pen en papier. Er kwam een slaperig zonnetje boven de heuvels uit kijken en tevreden nestelde Puis zich in een beschut hoekje met zijn blocnote op schoot. ‘Nou Bees, wat zullen we schrijven? Het moet wel een beetje een net briefje zijn, anders reageert er niemand.’ Puis keek een poosje peinzend voor zich uit. Af en toe maakte hij een krabbeltje op het papier. Na een kwartiertje stond hij plotseling op, scheurde een vel papier van zijn blocnote en overhandigde het met een triomfantelijk gezicht aan Bees. ‘Kijk eens!’

*Wij wille in een boek
wie heef een tip?
Schrijf u toevallig zelf
of ken u schrijvers:
kom naar Bees en Puis!
PEE ES:
u vint ons op het
strand van de zoute zuidzee
bij de hoge rotse*

‘Moeten we dan hier op ze blijven wachten?’ vroeg Bees.

‘Nadat we klaar zijn met die piraat,’ knikte Puis. ‘Tegen die tijd zijn al die flessen wel aangespoeld op die eilanden en al die schrijvers in hun bootjes gestapt en hierheen gekomen.’

‘Hebben schrijvers wel bootjes?’ vroeg Bees bezorgd.

‘Tuurlijk,’ zei Puis. ‘Hoe zijn ze anders op die eilanden gekomen?’

‘Maar wonen schrijvers wel op eilanden?’

‘Hè, doe niet zo ingewikkeld,’ zei Puis knorrig. ‘Vooruit, eet dat laatste ei op, dan gaan we.’

Van pure opwindning slikte Bees het ei in zijn geheel door. Het maakte een heel grappig KLOINKgeluidje in zijn keel. ‘Klaar!’

8. Puis en de piraat

‘Het leek veel dichterbij,’ momperde Bees nadat ze al de hele dag hadden gelopen.
‘Da’s altijd,’ wist Puis. ‘Als je iets in de verte ziet liggen, dan lijkt het altijd veel dichterbij dan het in werkelijkheid is.’
‘En die ruïne wordt steeds groter,’ zei Bees.
‘Da’s ook altijd zo. Als je dichterbij komt zie je pas hoe groot iets is.’
‘Hij is wel honderd keer zo groot als ons huis!’
‘Nah, iets minder.’
‘Word jij ook zo moe van al dat lopen?’
‘Je moet langs het water gaan lopen. Dat natte zand is harder en dat loopt veel gemakkelijker.’
Bees ging vlak achter Puis lopen en zo ging het in ganzenpas verder.
Er kwam een grote golf aan die bijna over hun voeten spoelde.
‘Kijk maar uit,’ zei Bees. ‘Als je natte voeten krijgt, dan krijg je bladeren. Dat lijkt me geen gezicht, een Puis met bladeren.’
Puis schoot in de lach. ‘Ik zei blaren. Dat zijn...’ Hij dacht even na. Eigenlijk vond hij het wel grappig. ‘Nee Bees, je hebt gelijk, een Puis met bladeren is geen gezicht.’
‘Lijkt me ook lastig,’ vond Bees.
‘Als je geluk hebt dan groeien er ook nog appeltjes aan je,’ grinnikte Puis. ‘Lekker voor onderweg.’
Bees begon te grijnzen. ‘Je hield me voor de gek, hè? Monsters krijgen nooit bladeren. Zie je wel, ik wist het wel.’
Puis glimlachte. Die Bees, die was toch zo dom. Hij hoopte maar dat als Bees straks in dat boek stond waar hij zo graag in wilde, dat hij dan niet al te teleurgesteld zou zijn als hij niet de rol van de grote held had. Dat was immers niks voor Bees. Nee, dat was meer iets voor Puis zelf. Puis de Dappere Held. Hij ging onwillekeurig een beetje meer rechtop lopen, zijn schouders naar achteren, zijn hoofd fier opgeheven.
‘Wat is er?’ vroeg Bees. ‘Heb je een stijve nek? Komt van dat slapen op die harde grond.’
‘Hmpf,’ deed Puis en hij bloosde.
‘Hé, kijk daar eens!’ gilte Bees ineens. ‘Daar gaat een boot!’
‘Maar die... die komt bij die ruïne vandaan!’ siste Puis. ‘Gauw, verstop je!’
‘Waarom?’ vroeg Bees.
‘Zie je die vlag dan niet? Dat is een piratenvlag!’
‘Die zwarte vlag met dat rare witte koppie? Moet ik daar soms bang van worden?’ Bees snoof minachtend.
‘Dat is een doodshoofd!’ bibberde Puis.
‘Nou en? Een zwart lappie met een witte bottenkop erop, daar lig ik niet van wakker hoor.’
Bees wreef vergenoegd in zijn handen. ‘Moet jij eens opletten als ik dat bootje ga aanvallen. Ik sla die slome piraat uit z’n ondergoed.’
‘O ja?’ blies Puis. ‘En al zijn kanonnen dan?’
‘Heeft-ie kanonnen? Maar dat is niet eerlijk, hij kanonnen en wij niks!’
‘Precies! En denk maar niet dat ik zin heb om vijftuizend stukjes Bees van de rotsen te schrapen!’
Bees schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat zou een boel werk zijn.’
‘Hij komt deze kant op!’ gilte Puis en hij liet zich plat in het zand vallen.
‘Puis! Ben je geraakt?’
‘Nee.’

‘O, ik dacht al, ik hoorde helemaal geen BOEM.’
‘Ga nou liggen,’ drong Puis aan. ‘Je valt nogal op, Bees!’
Bees deed braaf wat Puis zei en strekte zijn grote lijf uit op het koele, natte zand. ‘Maar ik val toch wel op, of ik nou sta of lig.’
‘Met een beetje geluk ziet-ie ons aan voor een paar gestrande walvissen,’ hoopte Puis.
Bees grinnikte. ‘Een walvis met een blauw rugzakje?’
Ongewild moest Puis mee lachen. ‘Jij lijkt trouwens meer op een zeeke.’
‘Jij telkens met je rare beesten,’ zei Bees.
‘Die bestaan echt hoor, zeekeien.’
‘Ja ja, straks ga je me nog vertellen dat er hele boerderijtjes op de zeebodem liggen.’
‘Zeepaardjes,’ zei Puis, ‘die bestaan ook.’
Nu rolde Bees door het zand van het lachen. ‘Met zeecowboytjes om ze te berijden.’
‘Sst!’ deed Puis zenuwachtig. ‘Lig niet zo te gillen!’
Maar Bees bleef giechelen. ‘Waarom zou ik niet gillen? Dan denkt die Notenpoot alleen maar: “hé kijk, een gillende zeeke, die wil zeker gemolken worden,” ha ha ha!’
Puis klemde zijn kaken stijf op elkaar, maar er kriebelde zo’n vreselijke giechel in zijn buik dat het niet lang duurde of hij lag mee te hinniken. Hij wist zelf niet of het van de pret of van de zenuwen was.
‘Hij heeft ons helemaal niet gezien, hoor,’ zei Bees na een poosje. Steunend op zijn ellebogen, met zijn hoofd op zijn handen, lag hij met een brede grijns de donkere boot na te kijken die een oranje zonsondergang tegemoet zeilde. Hij zuchtte. ‘Mooi hè? Net een ansichtkaartje.’
‘Zo mooi is het anders niet. We mogen wel opschieten als we nog voor het donker bij de ruïne willen zijn.’
‘Komt toch goed uit dat die Notenpoot effe is gaan vissen,’ vond Bees. ‘Wat zal-ie op zijn neus kijken als hij terug komt en zijn gevangene is bevrijd!’

Bovenop een grauwe, grijze rots lag de oude, lelijke ruïne stuurs over zee uit te kijken.
Bees en Puis tuurden met grote ogen langs de steile wanden omhoog.
‘Hoe komen we boven?’ vroeg Bees. ‘Hebben we touwen meegenomen?’
Puis schudde zijn hoofd. ‘Er zal toch wel ergens een weggetje zijn? Die ouwe Notenpoot zal toch ook niet telkens met zijn houten been langs een touw naar boven klimmen? We moeten over de rotsen naar die aanlegsteiger, daarvandaan is vast wel een paadje. Laten we eens gaan kijken.’
Moeizaam klommen ze op handen en voeten over de glibberige rotsen. Puis stootte onderweg lelijk zijn elleboog en Bees ging een keer bijna op zijn neus. Maar uiteindelijk kwamen ze zonder echte ongelukken op een grauw stenenstrandje dat in een kleine, besloten baai lag. Het strandje was aan alle kanten omsloten door rotsen. Het was er windstil en verlaten. Het laatste beetje zonlicht dat achter de horizon vandaan scheen, zette de baai en de rotsen in een schemerige gloed. Het zag er een beetje griezelig uit. De zee spoelde met kabbelende geluidjes over de stenen en liet een zacht, knisperend gefluister horen wanneer ze met haar golfjes aan het zandstrand likte.
‘Ik vind dit helemaal geen gezellig strandje,’ fluisterde Bees.
Langzaam schuifelden ze in de richting van de aanlegsteiger. Alles lag er hier zo verstild bij dat ze zich nauwelijks durfden te bewegen.
Puis speurde met toegeknepen ogen de horizon langs, om te zien of hij nog ergens iets zag dat op een piratenschip leek, maar ook de zee lag er verlaten bij. ‘Nou, die Notenpoot is gelukkig een heel end weg, die zie ik nergens meer.’
‘Dat kun je niet weten,’ zei Bees. ‘Voor hetzelfde geld zit-ie net om het hoekie en komt-ie

dadelijk in volle glorie om die rotspunt heen zeilen.’

Puis zakte bijna door zijn knieën van de zenuwen. ‘Weet je niks leukers!’

‘Jawel,’ zei Bees. ‘Een verjaardagstaart met HIEPERDEPIEP VOOR BEES in slagroomletters er op.’

‘Waar slaat dat nou weer op!’

‘Je vroeg of ik iets leukers wist. Ik vind zulke slagroomtaarten heel erg leuk.’

Puis keek Bees vertwijfeld aan. Hoe kon hij op een moment als dit in hemelsnaam aan slagroomtaarten denken? ‘Wat ben je toch een idioot.’

‘Marsepeinen lettertjes mag ook,’ grijnsde Bees. ‘En zo idioot ben ik niet, want kijk, ik zie een weggetje.’ Hij wees Puis op een smal, kronkelend paadje dat uit de rotsen gehakt leek en dat zich in scherpe lussen naar boven slingerde.

‘Hm,’ deed Puis narrig, want dat weggetje had hij nou juist zo graag zelf willen ontdekken.

Bees liep al met grote passen vooruit. Puis dribbelde er snel achteraan.

Hoger en hoger ging het en Puis en Bees voelden zich net een paar klipgeiten zoals ze daar langs zo’n steile helling omhoog klommen.

‘En dan te bedenken dat die Notenspoot dit met zijn houten beentje doet!’ hijgde Bees.

‘Van hieruit moet je wel een prachtig uitzicht hebben,’ zei Puis toen ze ongeveer halverwege waren. Hij draaide zich om, om het vergezicht te bewonderen.

‘Ik loop door hoor,’ zei Bees. ‘Anders ben ik bang dat ik hoogtevrees krijg.’ Maar op dat moment maakte Puis ineens zo’n raar geluidje, dat Bees zich toch omdraaide. Het klonk ongeveer als: ‘Whlurp!’ en Bees vroeg zich af wat het betekende.

Puis wees met een bibberend vingertje over zee.

Bees kneep zijn ogen tot spleetjes en tuurde in het duister. Wat hij daar zag deed hem bijna net zo’n gek geluidje maken als Puis.

Daar naderde een schip, met de grote zeilen al gestreken maar met de zwarte piratenvlag nog glorieus in top.

‘De pi...de no...de po...’ piepte Puis. ‘Potenspoot! De piraat!’

‘Notenspoot,’ verbeterde Bees, ‘de piraat.’

9. Bees is slim en dapper

Puis was van angst door zijn knieën gezakt en zat nu op zijn gat op de koude stenen. ‘Ja zeg, ga er even lekker bij zitten!’ siste Bees. ‘Daar is het nu toch het moment niet voor. Vooruit, sta op.’

‘N-nee,’ piepte Puis.

‘We moeten hier weg,’ drong Bees aan. ‘Misschien heeft-ie ons nog niet gezien.’

‘Waar moeten we dan heen?’

‘Nou, niet naar beneden, dan lopen we regelrecht in zijn armen. We moeten verder omhoog, naar de ruïne.’

‘Naar het hol van de leeuw!’ kreunde Puis ellendig.

Bees zette grote ogen op. ‘Nou dát weer. En vorige keer zei je dat hij een varken had!’

‘Dat zei ik helemaal niet, grote domoor die je bent! Je moet niet altijd alles zo letterlijk nemen.’

Bees keek verontwaardigd. ‘Wie is hier een grote domoor? Jij gaat op je gat zitten om op die lammeling te wachten. Ik ben tenminste zo slim om gewoon door te lopen.’ Bees sjarde Puis overeind. Met een vastberaden gezicht sleepte hij Puis onverbiddelijk met zich mee naar boven.

Aan het einde van het slingerende paadje lag de grote, grijze ruïne.

‘Nou, en wat nu?’ piepte Puis met schelle stem. ‘Wat doen we dan nu? Zeg het dan.’

‘Gewoon, naar binnen,’ antwoordde Bees kalm en hij liep tot aan de grote houten deur. Het was een zware, donkerbruine deur met stevig ijzerbeslag en een knots van een sleutelgat.

‘Nou, die zit op slot hoor, neem dat maar van mij aan,’ jankte Puis.

Bees rammelde er aan. De deur gaf geen krimp. Bees keek even om zich heen. Hij boog voorover en tilde een zware steen op die in het gras lag.

‘Wat doe je?’ wilde Puis weten.

‘Ik kijk of er ergens een sleutel ligt, net als bij ons thuis. Jij legt de sleutel van de achterdeur toch ook altijd onder de bloempot.’

‘Ha!’ deed Puis honend. ‘Ja, die ouwe Notenpoot is gek. Die gaat weg en laat zijn gevangene hier achter terwijl de sleutel voor het grijpen ligt onder...’

‘Kijk,’ zei Bees glorieus en hij hield een enorme, koperkleurige sleutel omhoog.

Puis klemde zijn lippen stijf op elkaar. Hij zei niets meer.

KRIK zei de sleutel in het slot en met een weids gebaar zwaaide Bees de deur open. Opgewekt stapte hij naar binnen. Puis glipte snel achter hem aan.

Plotseling bleef Bees staan en krabde zich aarzelend op zijn hoofd. ‘We hebben alleen één probleem: als die Notenpoot nu zo dadelijk thuis komt dan is zijn deur niet meer op slot en weet hij meteen dat er bezoek is...’

Puis keek hem geschrokken aan. ‘Daar zeg je wat!’

‘Ik hoop dat hij dan denkt dat hij zelf vergeten is de deur op slot te doen,’ zei Bees. ‘Ik leg de sleutel in ieder geval terug onder die steen.’ Hij stapte naar buiten en tilde de steen weer op. Plotseling bleef hij zo staan, half voorover gebogen. Hij luisterde scherp.

‘Wat?’ kraaide Puis, schor van angst.

‘Sst,’ deed Bees en hij hief een vinger op.

Nu hoorde Puis het ook...

PLONK-stap, PLONK-stap, PLONK-stap. En het kwam over het paadje naar boven...

Snel glipte Bees weer door de open deur naar binnen, waarna Puis de deur zachtjes achter hem dicht duwde.

‘Verstoppen!’ siste Bees.

‘Waar?’ hijgde Puis.

‘Hoe moet ik dat weten? Ik ben hier toch ook nog nooit eerder geweest!’ Bees keek om zich heen. Ze bevonden zich op de binnenplaats. Recht tegenover hen lag een blinde muur van ruwe, grijze stenen. Aan hun rechterhand was nog zo’n muur, maar langs die muur leidde een brede, houten trap omhoog naar een deur in een ronde uitkijktoren.

‘Daarin?’ vroeg Puis benauwd.

‘Daar woont-ie zelf, in die toren, wedden?’ zei Bees. Hij keek naar links. Tegen de andere muur had iemand ooit, waarschijnlijk heel lang geleden, een soort schuur gebouwd. Het was nu een bouwval. ‘Daarin,’ wees Bees.

Puis sprintte meteen weg. Binnen drie tellen stond hij in het schuurtje. Bees volgde hem op de hielen en maar net op tijd ook! Ze hoorden de grote, houten deur open gaan en meteen daarna schalde er een donkere, barse stem over het binnenplein.

‘Wat zullen we nou krijgen!’ donderde de zware stem ‘Welke sukkel is die deur vergeten op slot te draaien?’

Bees deed zijn mond al open om: ‘Jij zelf!’ te roepen, maar hij sloeg nog net op tijd zijn hand voor zijn mond. Daar had hij bijna iets heel doms gedaan!

Puis keek hem met een spierwit gezicht aan.

‘Hm, dan zal ik het zelf wel weer geweest zijn,’ bromde de donkere piratenstem.

Bees stond geestdriftig te knikken. Puis gaf hem een stomp in zijn maag, hij was als de dood dat Bees alsnog iets zou gaan zeggen.

‘Buche,’ deed Bees zachtjes, verrast door de klap.

Puis gaf hem van schrik nog een stomp. Geërgerd gaf Bees Puis een stomp terug.

‘Blech,’ hoestte Puis.

‘Wat was dat!’ dreunde de holle stem van de piraat en plotseling hoorden Puis en Bees het onheilspellende PLONK-stap-PLONK-stap hun kant uit komen.

Net op het moment dat Puis flauw wilde gaan vallen, stoof er ineens iets wits tussen zijn benen door naar buiten. Vlak voor het schuurtje bleef het staan en deed: ‘Tok.’

‘Hé, kippie,’ zei de piraat en hij klonk ineens niet zo eng meer. ‘Hebbie een ei voor me gelegen?’

‘Hihi,’ giechelde Bees, die zelf ook heel vaak taalfoutjes maakte maar toch niet zo dom als deze.

Bijna had Puis hem weer een stomp gegeven, hij kon zich maar net beheersen.

‘Moet ik eens effe in het strooi gaan zoeken?’ hoorden ze de piraat liefjes aan het kipje vragen.

Puis keek om zich heen. De schuur lag vol met stro...

Bees schudde heftig van nee en Puis stond op zijn knokkels te bijten van ellende.

‘Ach, weet je,’ zei de piraat, ‘het is al zo donker, ik doe het morgenochtend.’

Nu stonden Bees en Puis allebei enthousiast te knikken en toen het PLONK-stap zich weer uit hun richting verwijderde vielen ze opgelucht tegen elkaar aan.

Bees luisterde aandachtig en hoorde dat de piraat de binnenplaats overstak en aan de overkant de houten trap beklom. Een harde dreun, van een deur die dicht gesmeten werd, galmde tussen de muren.

Bees en Puis slaakten tegelijkertijd een hele diepe zucht.

‘Zie je wel dat hij geen leeuw heeft,’ lachte Bees. ‘En zelfs geen varkentje. Hij heeft alleen een kippie.’

‘Dat kipje had ons anders bijna de kop gekost! Stel je voor dat die Notenpoot dat ei was gaan

zoeken!’

‘Ik had ‘m een oplawaai verkocht hoor,’ zei Bees, ‘als hij binnen was gekomen.’

‘O ja? En wat dacht je van al die pistolen en geweren die hij bij zich draagt?’ vroeg Puis fijntjes. ‘En messen en zwaarden en dolken en enterhaken.’

Daar was Bees even stil van. ‘Flauw hoor,’ zei hij toen. ‘Zo kan ik het ook, met een boot vol kanonnen en met m’n zakken vol met ijzerhaken. Zo win je altijd.’

‘Je kunt een piraat beter niet aanvallen,’ wist Puis. ‘Je moet hem te slim af zijn.’

‘Maar ik ben niet zo slim.’

‘Nee. En daarom kun je het verder ook maar beter aan mij over laten. Ik verzin wel iets.’

Met een teleurgesteld gezicht stond Bees een beetje voor zich uit te staren. ‘Bah,’ mompelde hij na een poosje. ‘Zo vind ik het niet leuk. Ik ga slapen.’

‘Slapen!’ siste Puis ontzet. ‘Terwijl er hier een tot de tanden toe bewapende engerd rond sluipt?’

‘Hoezo sluipt? Met die houten poot? Ik hoor hem al van verre aankomen.’

‘Maar niet als je slaapt.’

‘Nou goed, dan blijf ik wel wakker. Maar ik ga wel lekker in het stro liggen.’

‘Hm, als je dan maar uitkijkt voor vers gelegen eieren.’

Natuurlijk viel Bees toch per ongeluk in slaap en ook al prikte Puis hem iedere tien minuten in zijn zij, zijn ogen vielen telkens weer dicht.

Het was midden in de nacht toen Puis hem weer heel hard in zijn rug prikte.

Narrig sloeg Bees de vervelende vinger weg. ‘Hou nou toch eens op!’

‘Bees, ik hoor van die enge geluiden!’

Langzaam draaide Bees zijn grote kop om en keek Puis slaperig aan. ‘Ik ben het niet hoor.’

‘Nee, dat weet ik. Daarom juist.’

‘Wat hoor je dan?’

‘Gejammer.’

‘Misschien is het de wind.’

‘En gepiep.’

‘Misschien een muis?’

‘En geknor.’

‘Dat is mijn maag.’

‘En gekraak.’

‘Dat zijn je hersens.’

‘Stil, daar heb je het weer!’

Bees kwam overeind en bleef even aandachtig zitten luisteren. IERP-KNIERP-IERP klonk het in de verte. Het knarste, piepte en jankte afgrijselijk. ‘Gewoon een spook,’ zei Bees en hij wilde weer gaan liggen. Zijn hoofd had het stro nog niet geraakt of hij schoot weer overeind. Een *spook*? ‘Aaaaah!’

‘Dat zeg ik,’ jammerde Puis. Hij kroop bibberend tegen Bees aan. Zo zaten ze samen een poosje te rillen, totdat Bees ineens zijn keel schraapte en fluisterde: ‘Waarom zitten we eigenlijk zo te wiebelen?’

‘Omdat we bang zijn,’ fluisterde Puis terug.

‘Waarom zijn we dan bang?’

Puis keek hem onthutst aan. ‘Vanwege dat spook!’

Bees krabbelde overeind. ‘Ik heb eigenlijk nog nooit een spook gezien. Misschien zijn spoken wel helemaal niet eng. Ik ga kijken.’

‘Niet eng?’ herhaalde Puis verbijsterd. ‘Spoken zijn afgrijselijk!’

‘Dat heb je alleen maar van horen zeggen,’ vond Bees. ‘Toevallig maak ik zelf wel uit wat ik griezelig vind. Daarom ga ik kijken.’ Met een vastberaden gezicht liep hij de schuur uit. Bij de deur draaide hij zich nog even om. ‘Zeg Puis, spoken zijn toch niet onzichtbaar hè?’

‘D-dat weet ik n-niet.’

‘Nee, want dat zou jammer zijn. Stel je voor: zie ik eindelijk eens een spook, zie ik nog niks.’ En na die woorden stapte hij de donkere nacht in.

10. Puis is dom en bang

Klappertandend van angst bleef Puis alleen achter. Hij wist niet wat hij doen moest; hij durfde niet in zijn eentje in die donkere schuur te blijven zitten en hij durfde ook niet met Bees mee om spoken te kijken.

‘Ik verstop me onder een berg stro,’ zei hij zachtjes tegen zichzelf. Maar van stro ging zijn neus altijd zo kriebelen. Stel je voor dat hij een niesbui kreeg! ‘Ik ga door het raampje gluren of ik Bees nog ergens zie,’ was zijn tweede plan. Maar stel je voor dat hij net door het raampje naar buiten keek terwijl er op hetzelfde moment een spook naar binnen loerde! Oei wat zou dat eng zijn!

Kreunend van narigheid begon Puis door het schuurtje te ijsberen. Zo liep hij minutenlang heen en weer, zachtjes voor zich uit mompelend en op zijn nagels bijtend. Uiteindelijk nam hij een besluit. ‘Ik ga toch maar achter Bees aan.’ Hij duwde zachtjes tegen de deur. ‘Als ik tenminste nog durf...’ Hij haalde diep adem. ‘Ik tel tot drie en dan ga ik. Een, twee, drie. Of ik tel tot tien, dat is misschien beter. Een, twee, drie, vier...of ik tel gewoon helemaal niet.’ Net toen hij nog eens zachtjes tegen de deur aan duwde, vloog de deur plotseling wagenwijd open. ‘Wáááh!’ gilte Puis.

‘Hou je kop, gek. Ik ben het,’ zei Bees. Maar Puis was al flauw gevallen.

‘Nog een geluk dat niemand je gehoord heeft, sukkel!’ was het eerste dat Bees zei toen Puis weer bijgekomen was.

Puis vertrok zijn gezicht in een pijnlijke grimas en voelde aan zijn hoofd.

‘Je bent op je achterhoofd gevallen,’ zei Bees.

Puis keek Bees zuur aan.

‘Je hebt een gaatje in je kop.’

Puis keek nog zuiniger.

‘Heb jij eigenlijk hersens?’ vroeg Bees.

‘Doe niet zo lelijk tegen me!’ snauwde Puis.

‘Ik vraag het maar,’ zei Bees, ‘want misschien heb je dan wel een hersenschudding.’

‘Heb ik echt een gaatje in mijn hoofd?’ vroeg Puis met een bang stemmetje.

Bees keek aandachtig naar het hoofd van Puis. ‘Ja, daar. O nee, dat is je oor. Nou, het valt mee, geloof ik. Maar je hebt een bult als een koeienkeutel. Niet dat het opvalt, hoor. Wat maakt bij jou een puist meer of minder uit.’

‘Maar het doet pijn!’

‘Ja, dat is naar,’ knikte Bees. ‘Probeer er maar even niet aan te denken. Wacht, er zit nog een sinaasappeltje in de rugzak, zal ik dat voor je schillen? Dat helpt.’

‘Graag,’ zei Puis. ‘Maar vertel nou eens wat je gezien hebt.’

‘Niks,’ antwoordde Bees. Hij dook in de rugzak om naar de sinaasappel te zoeken. ‘Ha, er is ook nog een banaan!’

‘Die mag jij hebben,’ zei Puis. ‘Maar hoezo niks?’

‘Ik heb wel een heleboel gehoord. Ik heb onder een raampje staan luisteren. Volgens mij was het geen spook, het was gewoon een gillende dame.’

‘Een dame in nood!’ fluisterde Puis ontzet.

‘En dat rare geknierp, dat komt denk ik van een of ander apparaat.’ Bees had de sinaasappel gepeld en de schillen op de grond gesmeten.

‘Een apparaat...’ Puis dacht na. ‘Toch geen martelwerktuig! Bees, gilte die dame alsof ze al bijna dood was?’

Bedachtzaam pelde Bees zijn banaan. Ook die schillen liet hij in het stro vallen. ‘Nah... ze klonk meer zoals mijn moeder vroeger klonk wanneer ze in bad zat.’

Daar begreep Puis helemaal niets van. ‘Hoe klonk jouw moeder dan wanneer ze in bad zat?’

Bees zette een vals, hoog stemmetje op. ‘Ladidadida! Loedidoedido!’

Puis liet van verbazing een stuk sinaasappel uit zijn mond vallen. ‘Bedoel je...bedoel je dat die dame aan het *zingen* was?’ Dat paste helemaal niet bij het beeld dat hij had van een dame-in-nood.

Bees knikte. Hij raapte netjes alle schillen bij elkaar. ‘Anders valt er nog iemand over.’ Hij hield zijn hoofd een beetje schuin en staarde naar de schillen in zijn hand. Hij legde één stukje bananenschil terug op de grond. ‘Hé Puis, ga hier eens op staan.’

‘Waarom?’ vroeg Puis en hij zette zijn grote voet op de schil. FLOTS. Hij ging onderuit en zat meteen op zijn gat.

‘Die ouwe truc werkt echt!’ schaterde Bees. ‘En nu heb ik een idee.’

‘Bespaar me je lollige ideeën!’ riep Puis boos en hij wreef met een van pijn vertrokken gezicht over zijn achterste. ‘Eerst m’n kop en nou m’n gat!’

‘Soms ben jij de domste van ons tweeën,’ grinnikte Bees.

‘Het lukt vast niet,’ jankte Puis. ‘Het gaat mis, je zult het zien.’

‘Sst!’ deed Bees. ‘Hij mag ons nog niet horen.’

Puis keek toe hoe Bees voorzichtig de houten trap naar de toren beklom.

Bees loerde door een raampje waar een klein lichtje achter brandde. Het was nu helemaal stil, er kwam geen gezang of ander geluid meer uit de toren. Zouden ze slapen daarbinnen? Bees vroeg zich af of een piraat al zijn wapens af deed als hij ging slapen. Vast niet. Bees sloop weer naar beneden en legde onderwijl allemaal schillen op de treden. ‘Klaar!’ siste hij een paar tellen later in het oor van Puis.

Puis schrok en deed ‘Ah!’

‘Ja, nu mag je gillen,’ zei Bees. ‘Heel hard.’ Hij voegde zelf meteen de daad bij het woord. Hij brulde als een leeuw, hij gilte als een oud wijf, hij jankte als een wolf. Hij maakte de afschuwelijkste geluiden. Het klonk zo onheilspellend door de donkere nacht dat Puis van ellende mee begon te jammeren. Eerst een beetje piepend, als een geschrokken muis. Maar al snel stond ook Puis zo te krijsen dat horen en zien je verging.

‘Wel alle donders en bliksems!’ loeide een zware stem boven alle herrie uit. ‘Wat zullen we nou krijgen!’

De deur van de toren vloog open en daar stond een reusachtige gedaante met gebalde vuisten in de deuropening. Zijn lichaam tekende zich scherp af tegen het licht dat achter hem brandde.

‘Tek!’ deed Puis. Hij zag groen van angst, maar dat kon in het donker niemand zien.

Met twee stappen was de zwarte gedaante bij de trap. Woedend zwaaide hij met zijn vuisten. ‘Wat mot dat daar!’

Puis viel uit zijn rol en piepte: ‘Niks!’ maar daar kwam de enorme kerel de trap al af gestormd. Totdat hij op de zesde tree van boven stapte... Toen klonk het ineens **HOLDERDEBOLDER** en **PATSBOEMPLOINK!**

‘Daar gaat-ie!’ schreeuwde Bees verheugd.

Er klonk nog meer gekraak en gebrul terwijl de piraat als een rommelig zootje de trap af lazerde. Als laatste klonk er een afschuwelijk geluid van splinterend hout en toen kwam de gillende piraat tot stilstand tegen de poten van Bees.

‘Overmeester hem!’ gilte Puis. ‘Grijp hem! Hou hem vast! Ontfutsel hem al zijn wapens!’

‘En wat doe jij dan intussen als ik al die dingen moet doen?’ vroeg Bees.

‘Ik uhm... ik ga die dame redden,’ zei Puis en hij wilde de trap op rennen.

‘Kijk uit,’ wou Bees nog zeggen want de trap lag nog steeds vol bananenschillen, maar het was al te laat. Puis maakte een doodsmak en met grote, verbijsterde ogen lag hij plotseling naast de piraat.

‘Jemig, wat ben jij een sukkel,’ zei Bees.

‘Eerst m’n kop, toen m’n gat en nou m’n...alles!’ jankte Puis.

‘Dit was je eigen schuld, hoor,’ vond Bees.

‘Jij met je stomme ideeën,’ gilte Puis.

Bees wilde al iets lelijks terug zeggen en Puis wilde ook nog veel meer boze dingen roepen, maar plotseling deed een vreemd geluid hen verstommen. Het geluid kwam uit de ouwe Notenpoot, de ruige piraat, de schrik van de zee, de woesteling die Puis zoveel angst ingeboezemd had. Hij zat onder aan het trapje en huilde zachtjes...

11. Een goed idee van Bees

Bees was de eerste die iets durfde te zeggen. Hij boog voorover en vroeg: ‘Hé Noot... huil jij?’

‘Snik,’ deed de piraat.

‘Waarom huil je?’

‘Pas maar op,’ zei Puis. ‘Het is vast een list.’

Maar Bees schudde zijn hoofd. ‘Nee, het is echt. Ik zie allemaal tranen.’

‘Kijk nou,’ jankte de piraat. ‘M’n poot!’

Bees keek. De houten poot van de piraat was dwars doormidden gebroken. De twee stukken hingen nog aan elkaar doordat er een soort ijzeren draadjes van het ene eind naar het andere liepen. Bees voelde er voorzichtig aan. ‘Wat zijn dat voor gekke snoertjes?’

‘Me snaren!’ huilde Notenspoot. ‘Ik heb me viool gebroken.’

Viool? Bees en Puis keken elkaar verbouwereerd aan.

‘Ha!’ klonk plotseling een stem bovenaan de trap. ‘Dat noemt hij een viool! Een houten stok met een paar ijzeren snaartjes! Laten we blij zijn dat we van dat valse instrument verlost zijn.’

Daar bovenaan de trap stond de dame. Het was een erg dikke dame, met een heleboel haar dat in een ingewikkelde knot bovenop haar hoofd zat. Ze zag er heel deftig uit, met een jurk die tot op haar enkels reikte en die afgezet was met kant en linten. Ze zag eruit alsof ze in een toneelstukje de koningin mocht spelen. Ze bekeek Bees en Puis vanuit de hoogte. ‘Mijn hemel, zijn jullie echt zo lelijk of lijkt dat maar zo in het donker?’

‘Laat haar niet ontsnappen,’ snikte de piraat. Dikke tranen stroomden over zijn ruwe stoppelwangen en aan zijn grote, rode neus hing een snottebel. ‘Toch niet me viool *en* me zangeres. Ben ik in ene alles kwijt, al me muziek weg.’

‘Ha!’ deed de juffrouw bovenaan de trap een tweede keer. ‘*Jouw* muziek? *Mijn* prachtige liederen zul je bedoelen, waar jij altijd met die snertstok tussendoor zit te kraken!’

‘Nou heb ik niks en niemand meer, geen ene mallemoer,’ snotterde Notenspoot. ‘En nou is me lappie ook helemaal nat.’ Hij tilde het zwarte lapje op dat hij voor zijn linkeroog droeg. Het was doorweekt van de tranen.

Bees zag tot zijn teleurstelling dat er een heel gewoon oog onder zat waar niets aan mankeerde.

‘Het is je eigen schuld, hoor,’ probeerde Puis zijn eigen schuldgevoel te sussen. ‘Je mag geen mensen gevangen houden.’

‘Dat weet ik heus wel,’ antwoordde Notenspoot verdrietig. ‘Maar ze kan zo mooi zingen.’

‘Nou en of!’ riep de dame en ze daalde voorzichtig de trap af. Ze keek goed uit waar ze haar voeten zette. Bij het rommelige drietal gekomen bleef ze staan en keek boos op hen neer.

De hemel boven hun hoofden begon al te verbleken en bij het ijsblauwe licht van de allervroegste dageraad zag de boze dame, zoals ze daar op de onderste traptree stond in haar lange jurk, er een beetje spookachtig uit. Haar ogen schoten vuur.

‘U moet *mij* niet zo boos aankijken,’ piepte Puis. ‘Ik heb u juist bevrijd.’

Maar de dame keek helemaal niet naar Puis. Met een beschuldigende vinger wees ze naar Notenspoot. ‘Je bent een slechterik!’

‘Nietes,’ zei Notenspoot. ‘Het enigste slechte da’k ooit gedaan heb is jou weggapen bij dat operagezelschap.’

‘Om mij daarna op te sluiten in die rottige toren van je! En als ik niet zong, dan kreeg ik geen eten!’

Bees schudde zijn grote kop. ‘Dat is niet zoals het hoort, hoor. Zo behandel je een dame niet.’

‘Maar ik ken toch niet anders!’ riep Notenpoot schor. ‘Ik ben nou eenmaal een piraat en als piraten iets willen hebben dan gaan ze het halen! Wat ha’k dan motte doen, het mens ten huwelijk vragen soms?’

‘Hips!’ maakte de juffrouw op de trap een ontdaan geluidje.

Bees keek haar aan. De blossen van kwaadheid waren nu nog veel roder geworden. ‘Oei, nu heb je haar echt beledigd!’

‘Ze zou toch nee hebben gezegd,’ zei Notenpoot bedroefd. ‘Welke deftige dame wil er nou met een piraat trouwen?’

‘Uh...’ deed de dame zenuwachtig. Het leek alsof ze iets wilde gaan zeggen.

‘En ze ken niet alleen mooi zingen, ze is ook nog mooi om naar te kijken,’ snufte Notenpoot treurig. ‘Die ken wel wat beters krijgen dan een piraat. Waar of niet?’

‘Uh...’ deed de juffrouw nogmaals. Haar wangen waren nu bijna donkerpaars geworden.

Toen begon Notenpoot opnieuw hartverscheurend te huilen. ‘Gooi me maar voor de haaien! Ik wil een zeemansgraf, da’s alles wat ik nog wil!’

‘Goed hoor,’ zei Puis lauw. Hij was nog helemaal teleurgesteld. Hij had zich zijn rol als redder in nood heel anders voorgesteld.

‘Ben je belazerd!’ riep Bees.

En ook de juffrouw gilte: ‘Nee!’

Bees keek de dame peinzend aan. Daarna grijnsde hij en hij gaf Notenpoot een por. ‘Waarom repareer je die poot niet gewoon?’

De juffrouw gilte nog eens: ‘Nee!’

‘Nou ja,’ zei Bees, ‘ik vond het ook niet zo mooi klinken. Maar zo is het ook niks.’

‘Maak er in hemelsnaam een gewone houten poot van,’ zuchtte de dame. ‘Ik wil nooit meer naar dat geknerp hoeven luisteren.’

‘Dat hoeft toch ook niet,’ zei Puis. ‘We hebben u bevrijd. U kunt nu gaan en staan waar u wilt. U kunt bij hem weg.’

Bees grinnikte. ‘Dat doet ze niet. Dat wil ze helemaal niet.’

Puis trok een gezicht. ‘Waarom niet? Ik begrijp er niks van. Ik zal nog eens iemand gaan redden, zeg!’

Bees begon nog harder te lachen. ‘Maar we hebben haar toch ook gered? We hebben haar verlost van dat nare gejangel van Noot op zijn violenpoot!’

‘Maar ik snap niet waarom ze er nu niet als de bliksem vandoor gaat,’ riep Puis.

‘Omdat ze dat gejangel wel akelig vond, maar hém niet,’ zei Bees en hij wees op Notenpoot.

‘Huh?’ deed Puis. Hij liet zijn verbaasde blik van de huilende Notenpoot naar de juffrouw met haar rode hoofd dwalen.

‘We hadden uw flessenpost ontvangen, ziet u,’ zei Bees. ‘En nu zijn we een beetje teleurgesteld omdat we dachten dat ons een knokpartijtje met een woesteling te wachten stond en daarna de bevrijding van een arme stakker die in een kerker opgesloten zat. Maar nu is het allemaal ineens heel anders.’

‘De woesteling is een huilebalk,’ voegde Puis er onaardig aan toe. ‘En de arme stakker gewoon een verliefde juffrouw. Bah!’

‘V-verliefd?’ stamelde de juffrouw. Ze bloosde nu zo vreselijk dat zelfs haar oren rood werden.

‘En ze wist het zelf niet eens!’ lachte Bees. ‘Wat een mop.’

Notenpoot keek met open mond omhoog naar de juffrouw.

Bees schudde glimlachend zijn hoofd. ‘Hé Noot, als je nog ergens een stukje hout hebt liggen, dan wil ik die poot wel voor je repareren, hoor.’

‘Jij?’ riep Puis. ‘Jij en zelfstandig iets timmeren?’

‘Dat kan ik heus wel,’ zei Bees en hij keek een beetje verontwaardigd.

‘Ja ja,’ hoonde Puis. ‘Nog voor je halverwege bent, ben je al weer vergeten waar je aan bezig was. En als Noot niet oplet dan heeft-ie voor-ie het weet een keukenkastje onder zijn knie hangen.’

Notenpoot plukte met een treurig gezicht aan zijn slappe snaartjes. Het deed niet eens meer van PLOINK-PLOINK, het deed alleen nog maar PLUT-PLUT. ‘Nu ben ik geen Notenpoot meer, nu ben ik alleen nog maar Poot.’

‘O, nu begrijp ik het pas,’ zei Bees. ‘Notenpoot vanwege de *muziek*knootjes!’

‘Hè hè,’ snoof Puis. ‘Wat ben je weer snel.’

‘Ik wil niet alleen maar Poot zijn!’ jammerde de piraat.

Puis dacht even na. ‘Kunnen we er niet iets anders leuks van maken, van die poot?’

‘Een keukenkastje of zo,’ knikte Bees.

Puis maakte een grommend geluidje. ‘Daar kan hij niet mee lopen, sukkel. Ik bedoel iets bruikbaar.’

‘Een keukenkastje is anders heel bruikbaar.’ Bees giechelde. ‘Maar wat dacht je van een geweer? Dan hoeft hij alleen zijn poot maar op te tillen om te schieten!’

Notenpoot schudde zijn hoofd. ‘Ik hou niet van schieten.’

‘Waar vecht je dan mee?’ wilde Bees weten. ‘Met zwaarden en messen en ijzerhaken?’

‘Ik vecht nooit.’

Bees trok een zuinig mondje. Nou moe, een piraat die niet van vechten hield.

‘Wat dacht je van een bezem?’ stelde Puis voor.

Notenpoot trok een gezicht alsof hij wilde zeggen: wat moet ik nou met een bezem?

‘Nou, best handig hoor,’ mompelde Puis. ‘Voor als je je binnenplaatsje eens wilt vegen.’

Notenpoot trok nog steeds hetzelfde gezicht, alsof hij zeggen wilde: waarom zou ik mijn binnenplaatsje willen vegen?

Op dat moment mengde de dame zich in het gesprek. ‘Geef hem alsjeblieft een hele doodgewone houten poot.’ Met kleine, voorzichtige stapjes liep ze op Notenpoot af. Ze tilde haar lange rok een beetje op en knielde naast hem neer. Ze keek Notenpoot verlegen aan. ‘Nou moet je niet meer zo sip kijken, hoor. Ik zal heus wel voor je blijven zingen. Maar wil je alsjeblieft nooit meer op je poot spelen?’

Notenpoot had nog steeds een pruillip. Hij krabbelde overeind en keek de juffrouw met holle ogen aan. Bedroefd schudde hij zijn hoofd. Daarna draaide hij zich om en hupte op één been moeizaam de trap op naar zijn toren.

De anderen dribbelden geschrokken achter hem aan.

‘Hé Noot,’ riep Bees. ‘We maken echt een hele mooie, nieuwe poot voor je. De mooiste houten poot die ooit iemand heeft gehad.’

Maar Notenpoot keek niet op of om. Hij strompelde met afhangende schouders de toren binnen.

De juffrouw beet op haar lip en liep snel achter hem aan. Aangezien ze de deur niet achter zich dicht deed, waren Puis en Bees maar zo brutaal om er gewoon achteraan te lopen. Binnenin de toren leidde een lange wenteltrap naar boven, maar die liet Notenpoot, vanwege zijn ene been, nu links liggen. Er was ook nog een klein kamertje beneden, en daar hupste hij heen.

Bees en Puis bekeken de ruimte nieuwsgierig. Dus zo zag een piratenhuis er nou uit. Eigenlijk was het niets bijzonders. Het was een heel gewoon kamertje met witgepleisterde muren en één raampje met uitzicht op zee. Er stonden wat oude, houten meubeltjes.

Notenpoot liet zich op een stoeltje zakken. Met een slap handje wees hij naar een strijkstok die in een hoek stond. ‘Die kan ik nu ook wel weggooien.’

De dame en Puis stonden er met een beteuterd gezicht bij, maar Bees pakte een stoel bij de leuning, zette die naast die van Notenpoot en ging zitten. Hij gaf de piraat een klap op de schouder. ‘Hé joh, nou niet zo mokken. Doe die dame een plezier en neem zo’n simpele houten poot. Juist stoer!’

‘Stoer?’ herhaalde Notenpoot.

‘Ik wou dat ik er een had!’ riep Bees.

Notenpoot keek hem fronsend aan.

‘Als het straks licht is gaan we een mooi stukje hout zoeken en dan timmert Puis de mooiste poot die je ooit gezien hebt voor je, hè Puis?’

‘Dat kan ik toevallig heel goed,’ beaamde Puis, ‘timmeren. Je zult zien, het wordt een kunstwerk.’

‘Ja, een kunstwerk!’ riep Bees. ‘Oh Puis, zullen we er een echt kunstwerk van maken? We kunnen er bloemetjes op schilderen!’

‘Dat vind ik anders niet zo stoer hoor...’ mompelde Notenpoot, ‘...bloemetjes.’

‘Piratenvlaggetjes dan? Of zeemeeuwen?’ vroeg Bees.

‘Vissen misschien?’ stelde Puis voor.

‘Bootjes dan,’ opperde Bees. ‘Ik kan heel goed schilderen.’

‘Dan wordt-ie Botenpoot,’ grijnsde Puis.

Notenpoot schudde zijn hoofd. ‘Wil ik niet. Ik wil gewoon Notenpoot blijven.’

Plotseling sloeg Bees met zijn vuist op tafel. ‘Ik weet het al! Dan schilder ik er muzieknootjes op!’

12. Een goed idee van Puis

Notenpoot werd niet echt gelukkig van zijn nieuwe poot, en dat terwijl het toch een hele mooie poot was geworden. Bees en Puis hadden er vreselijk hun best op gedaan. Ze hadden er een prachtig stuk hout voor gebruikt met een bijna gouden kleur en de dame, die overigens Carmelia heette, had Bees precies voorgetekend hoe een notenbalk eruit zag en Bees had hem netjes nageschilderd. Nu liep Notenpoot met de Bruiloftsmars op zijn poot rond. Nou ja, *lopen*... hij zat eigenlijk nog steeds maar een beetje te mokken.

Ze hadden net ontbeten met gebakken eieren. Weliswaar niet met zoveel eieren als Bees thuis gewend was want Notenpoot had slechts drie kleine kipjes, maar Carmelia had er viskoekjes bij gebakken en Notenpoot had een grote ketel pap gekookt.

Nu zaten ze met zijn allen in de rommelige piratenkeuken en Puis had al drie keer zijn keel geschraapt om iets te gaan zeggen wat hij niet zo goed durfde.

‘Wat zit jij toch te rochelen?’ merkte Bees op.

Puis kreeg een kleur. ‘Ik wou iets gaan zeggen.’

‘Waarom doe je dat dan niet?’

‘Het is misschien niet echt leuk...’

Bees keek hem bezorgd aan. ‘Is het iets onaardigs? Over mij?’

Puis schudde zijn hoofd. ‘We zijn hier nou al drie dagen...’

Bees knikte. ‘Was dat alles wat je wou gaan zeggen? Nou, dat viel toch wel mee?’

‘Ik wou nog iets zeggen.’ Puis krabde aarzelend achter zijn oor. ‘Ik denk dat we onderhand eens terug moeten.’

‘Hè jasses,’ zei Bees. ‘Dat is inderdaad helemaal niet leuk.’ Bees had het reuze naar zijn zin bij Notenpoot en Carmelia. Hij vond het geweldig om op een echt piratenfort te logeren, ook al was het dan een ruïne. Hij had met grote oren naar alle piratenverhalen die Notenpoot wist te vertellen geluisterd. En ‘s avonds zong Carmelia prachtige slaapliedjes voor iedereen. Alleen jammer dat Notenpoot nog steeds een beetje verdrietig was om zijn viool. Zodra de dame ging zingen, zat hij onrustig met zijn vingers te trommelen alsof hij het liefst mee wilde doen met de muziek maar niet wist hoe.

‘Misschien heeft er inmiddels wel iemand op onze flessenpost gereageerd,’ zei Puis.

‘O ja,’ herinnerde Bees zich. ‘Het zou zonde zijn als we al die schrijvers mislopen.’ Even keek hij peinzend voor zich uit. Toen kwam er een lichtje in zijn ogen. ‘Waarom gaan jullie niet met ons mee? Hé Noot, zou jij niet in een boek willen?’

‘Niet zonder me viool,’ bromde Notenpoot. Iedereen zuchtte. Arme Notenpoot. ‘Wat mot zo’n saaie piraat als ik nou in een boek? Er zijn wel betere piraten om over te schrijven. Ik heb nog nooit iets akeligs gedaan. Niemand vermoord of niks. Ik ben niet eens gevaarlijk. En nou heb ik ook al geen muziek meer. Ik ben een nikspiraat, ik heb zelfs de schat nooit gevonden.’

‘Welke schat?’ vroeg Bees.

‘Van mijn vader,’ mompelde Notenpoot. ‘Kapitein Kraak.’

‘Had-ie een schat?’ vroeg Carmelia en ze trok haar dunne wenkbrauwen hoog op.

‘Verstopt,’ knikte Notenpoot.

‘En je weet niet waar?’ vroeg Bees. ‘Wat zonde.’

‘Heb je er geen kaart van dan?’ wilde Puis weten. ‘Geen schatkaart?’

‘Nee,’ antwoordde Notenpoot bedroefd. ‘Die is-ie vergeten te maken.’

‘Wat een uilskuiken!’ riep Bees, maar Puis gaf hem onder de tafel een harde schop tegen zijn enkels.

‘Ach,’ zei Carmelia vriendelijk. Ze ging naast Notenpoot zitten en gaf hem een zacht klopje op zijn hand. ‘Waar heb je nou een schat voor nodig, je hebt mij toch?’

‘Nou, doe mij maar liever een schat,’ zei Bees, waarop Puis hem een nog hardere schop gaf. Het bleef even stil.

‘Heeft-ie nooit iets losgelaten, je vader, over waar hij die schat gelaten heeft?’ informeerde Carmelia na een tijdje.

‘Hij ging op een ochtend weg,’ vertelde Notenpoot. ‘Ik heb nog gezien hoe er een grote, zwarte kist aan boord gehesen werd. Hij bleef drie dagen weg en toen hij terug kwam zei hij dat hij de schat verborgen had in een grot. Ik denk ergens op een eiland.’

‘Ben je er al eens naar op zoek geweest?’ vroeg Puis.

‘Jarenlang!’ riep Notenpoot. ‘Ik heb er jáááren naar lopen zoeken. Ik ben alle onbewoonde eilanden af geweest. Alle bewoonde ook trouwens. Ik heb wel honderd grotten van binnen gezien.’

‘Ben je ook in die grot hier vlakbij geweest?’ vroeg Bees.

Notenpoot keek hem verbaasd aan. ‘Hier in de buurt? Waarom? Mijn vader was drie dagen onderweg. Daarom had ik uitgerekend dat het dan één dag varen heen en één dag varen terug moest zijn, plus nog een dag om de schat te begraven.’

Puis keek met een schuin hoofd naar Bees. Hij kauwde op zijn onderlip en schoof op zijn stoel heen en weer. Bees kon per ongeluk best eens gelijk hebben. ‘Zeg Noot, heb je er wel eens aan gedacht dat het misschien gewoon een list was, dat van die drie dagen?’

‘Een list?’

‘Stel nou dat je vader iedereen op een dwaalspoor wilde brengen. Misschien heeft hij die schat wel gewoon een eindje verderop begraven, maar hij wilde natuurlijk niet na een uurtje al terug zijn want dan kon iedereen wel raden waar dat ding zo ongeveer lag.’

Notenpoot zei niets. Hij schudde zijn hoofd en dacht na.

‘Tjonge Puis,’ riep Bees, ‘weden dat-ie in onze grot ligt, waar we geslapen hebben!’

Notenpoot fronste zijn wenkbrauwen. ‘Jullie grot? Waar is dat dan?’

‘Hier vlakbij.’ Bees sprong overeind. ‘Kom op Puis, dan gaan we graven!’

‘Niks ervan!’ riep Notenpoot en hij sprong ook overeind. Twee rode blossen verhitten zijn stoppelwangen. ‘Ik verbied jullie om naar mijn vaders schat te gaan graven!’

‘Nou moe,’ zei Bees. ‘Je kunt toch gewoon mee gaan? Dat is toch leuk voor in dat boek, een piraat die met ons samen een verborgen schat opgraaft? Die schrijvers zullen daar maar wat blij mee zijn.’

Notenpoot rende de keuken uit. ‘Waar is me schep!’ Hij strompelde de trap op maar draaide zich halverwege weer om en kwam halsoverkop weer naar beneden duikelen. ‘En waar is me logboek! En proviand!’

Carmelia greep hem bij de arm. ‘Als je nou eens even rustig doet. Misschien kunnen we je helpen met alles in gereedheid brengen? Vertel ons maar wat er moet gebeuren.’

‘Licht het anker!’ riep Notenpoot zenuwachtig.

‘Dat zit op je boot,’ zei Carmelia kalm. ‘En wij zitten vooralsnog in de keuken. Eerst al die andere dingen, Notenpootje. Zal ik wat viskoekjes inpakken voor onderweg?’

‘Maar het is hier heel dichtbij,’ zei Puis. ‘We kunnen het in een halve dag lopen.’

‘Lopen!’ schreeuwde Notenpoot. ‘Een piraat loopt niet! Een piraat vaart! Alle hens aan dek!’

‘Gaaf!’ gilte Bees en hij kneep Puis in zijn arm. ‘We gaan varen!’

Puis vond het helemaal niet zo gaaf, hij keek Bees verontrust aan. ‘Ik word altijd misselijk van varen...’

Notenpoot stond druk in al zijn zakken te voelen. ‘Waar heb ik me lappie? O hier.’

Bees keek aandachtig toe terwijl Notenpoot het zwarte lapje voor zijn rechteroog

trok. 'Denken jullie dat zoiets mij zou staan?

'Nee,' zei Puis.

Bees snoof. Hij keek Notenpoot met schuingehouden hoofd aan. 'De vorige keer zat het trouwens links hoor, voor je andere oog.'

'Ik wissel het telkens af,' legde Notenpoot uit. 'Anders word ik scheel.'

'Volgens mij hoor je zo'n ding alleen te dragen als je een oog kwijt bent,' meende Puis. 'Dit slaat nergens op.'

'Och,' glimlachte Carmelia. 'Ik vind het wel charmant staan.'

'Charmant?' herhaalde Notenpoot en hij trok een rimpel in zijn neus. 'Niet afschrikwekkend? Gevaarlijk? Angstaanjagend?'

Maar Carmelia schudde haar hoofd en keek Notenpoot verliefd aan.

'Kom Bees,' zei Puis. 'We gaan onze rugzak pakken.'

'Ja kapitein!' riep Bees. 'Hijs de zeilen!'

13. Bees de piraat

‘Hij is veel groter dan ik dacht!’ riep Bees enthousiast toen ze op de kade stonden. Met grote ogen keek hij langs de masten van de boot omhoog.

Maar Puis piepte benauwd: ‘Iets wat de zee op moet, kan mij niet groot genoeg zijn.’

‘Kijk,’ wees Bees. ‘Hij heet de Watergruwel.’

Puis werd helemaal groen om zijn neus, terwijl hij nog geen voet aan boord had gezet.

‘Mogen we er al op?’ vroeg Bees vol verlangen.

‘Natuurlijk,’ knikte Notenspoot, die zelf al TOK-stap-TOK-stap over de loopplank naar boven bonkte.

Puis bleef op de kade staan alsof hij daar vastgeroest was. Tien minuten later stond hij daar nog. Notenspoot had inmiddels alles in gereedheid gebracht. Samen met Bees, want die wilde maar wat graag een zeil hijsen. ‘Zeg landrot!’ riep Notenspoot naar Puis. ‘Als je nou niet opschiet dan vertrekken we zonder jou.’

‘Geeft niks,’ hikte Puis. ‘Dan ga ik wel lopen.’

‘Niks ervan,’ zei Carmelia. ‘Je zult zien dat het reuze meevalt. Kom, geef me een hand.’ Ze was de loopplank tot onderaan afgelopen en stond nu vlak voor de bibberende Puis. Ze greep zijn hand stevig vast en trok hem achter zich aan.

‘Mèh,’ mekkerde Puis angstig toen hij langs de loopplank naar beneden keek en het klotsende, donkergroene water tussen wal en schip zag.

Carmelia maakte sussende geluidjes. ‘Kijk eens, we zijn al aan boord.’

‘Ik wil er weer af,’ jammerde Puis, maar Notenspoot haalde snel de loopplank binnen.

De boot dobberde zachtjes op en neer en Puis voelde de viskoekjes in zijn maag net zo hard schommelen.

Notenspoot had snel een mooie, zwarte piratenmuts opgezet, die hij nu wat verder over zijn ogen trok. ‘Trossen los!’ riep hij luid. ‘Daar gaan we!’

Bees rende van voor naar achter over het schip. Hij wilde alles tegelijk bekijken. Dan weer hing hij over de boeg, omdat hij het zo mooi vond zoals de boot door de golven sneed, en vervolgens rende hij als een gek naar het achterdek om daar naar de witte schuimkoppen te kijken. Hij mocht zelfs een poosje aan het roer van Notenspoot! Daar stond hij, wijdbeens en met fier opgeheven hoofd en hij voelde zich een echte piratenkapitein. Totdat hij weer iets anders leuks zag. Hij vroeg Notenspoot of hij in het want mocht klimmen en of hij bovendien in het kraaiennest mocht zitten. Notenspoot vond het allemaal goed. ‘Als je maar zorgt dat ik geen *man overboord* hoef te roepen.’

Vanuit het kraaiennest had je een prachtig uitzicht. Wat jammer toch, dacht Bees, dat Puis er niets aan vond. Die zat alleen maar misselijk te wezen. Bees hield een hand boven zijn ogen, niet omdat hij last had van het zonlicht maar hij vond het een mooi gebaar. Zo keek een zeeman over zee, met de hand aan het voorhoofd. Hé kijk, daar zag hij de rotsen al waar Puis had zitten vissen. Daarachter lag de grot. Hij klom snel weer naar beneden. ‘Hé Noot, we zijn er bijna.’ Hij wees Notenspoot waar ze naar toe moesten.

‘Mooi,’ knikte Notenspoot. ‘Zeg, haal jij intussen die landrot eens uit het vooronder. Daarbinnen wordt-ie alleen maar beroerder. Zeg hem dat hij aan dek moet blijven, in de frisse lucht.’

Bees stommelde meteen naar beneden. ‘Puis, kom daar eens uit. Noot zegt dat je boven moet blijven.’

‘Blurp,’ deed Puis misselijk. Hij zat helemaal in elkaar gedoken in een hoekje.

Bees greep hem bij de arm en begon aan hem te sjoeren.

‘Raak me niet aan,’ mekkerde Puis. ‘Als ik ga spugen is het jouw schuld.’

Maar Bees liet niet met zich sullen, hij had hiertoe immers opdracht gekregen van de kapitein!

‘Vooruit, mee!’ Hij sleurde Puis overeind en duwde hem voor zich uit het trapje op.

‘Blèh,’ zei Puis toen hij aan dek kwam en een fijne regen van zoute druppeltjes in zijn gezicht voelde.

‘Fris je van op,’ zei Bees.

Eigenlijk had Bees wel gelijk, Puis voelde zich even iets minder benauwd.

‘Kijk uit dat je niet uitglijd,’ waarschuwde Bees. ‘Het dek is nat.’

Voorzichtig glibberde Puis richting achtersteven in de hoop dat hij daar niemand in de weg zou lopen en ze hem met rust zouden laten. Toen hij een veilig plekje had gevonden, dook hij weer in elkaar.

‘Gaat-ie weer op zijn gat zitten, die landrot,’ mopperde Notenspoot. ‘Hé Bees, zet hem eens overeind.’

Bees begon opnieuw aan Puis te sjoeren. ‘Je moet staan.’

‘Waarom?’ wilde Puis weten.

Notenspoot gromde. ‘Je mot rechtop blijven staan en je blik in de verte richten, over zee. En blijf maar lekker een beetje op de wind, daar blijf je helder van.’

Braaf deed Puis wat hem gezegd werd en zowaar, na een poosje begon hij zich iets beter te voelen.

Bees ontdekte ineens een raar gat in het houtwerk ‘Zeg Noot, weet je dat hier een stukje boot mist?’

Notenspoot grijnsde. ‘Die poort? Daar hoort een kanon doorheen te steken.’

‘Maar waar is dat kanon dan?’ wilde Bees weten.

‘Overboord.’

‘Oei! Tijdens een storm?’

‘Nee. Tijdens een depressie.’

‘Wat is een depressie?’ vroeg Bees.

‘Een hele erge regenbui,’ dacht Puis te weten.

‘Nee,’ zei Notenspoot. ‘Een hele erge pestbui.’

Puis keek Bees aan. ‘Zeker zoiets als jij wel eens hebt wanneer je net uit bed komt.’

Bees staaarde naar het gat. ‘Toch zonde.’

‘Ik had er geen zin meer in,’ legde Notenspoot uit, ‘in al dat gedonder.’

‘Gelukkig maar,’ zei Carmelia. ‘Ik weet niet of ik je wel zo aardig zou vinden als je er in het wilde weg op los liep te vuren.’

‘Mijn vader hield ook al niet van schieten, een afwijking die in de familie zit.’

‘Het is helemaal geen afwijking,’ vond Carmelia.

‘Wel voor een piraat,’ bromde Notenspoot.

De wind blies de zeilen nog eens bol en Bees tuurde tevreden over de golven.

‘Waarom heette je vader eigenlijk Kapitein Kraak?’ wilde Carmelia opeens weten.

‘Vanwege het geluid,’ antwoordde Notenspoot.

‘Van zijn houten poot?’ vroeg Bees.

‘Nee, van zijn orgeltje.’ De piraat haalde zijn schouders op. ‘Ook een afwijking die in de familie zit: muziek.’

‘Had hij dan een poot met een orgeltje?’ vroeg Bees verwonderd. Zoiets kon hij zich maar moeilijk voorstellen.

‘Nee, dat orgeltje hing gewoon op z’n buik.’

‘Wat ben ik blij dat je dat ding niet geërfd heb,’ lachte Carmelia. ‘Ik moet er niet aan denken

dat ik dat ook nog aan had moeten horen. Dan had ik zeker de horlepiep moeten leren dansen!’

Notenpoot keek een beetje zuinig. ‘Ik ga het anker uitgooien,’ knorde hij.

‘Hier?’ riep Puis verbaasd. ‘We zitten nog midden op zee! We moeten dáár naar toe, hoor!’ Hij wees naar het strand.

‘Daar kunnen we niet komen met het schip,’ zei Carmelia. ‘Dan lopen we aan de grond.’

‘Maar hoe moet dat dan?’ vroeg Puis.

‘We zullen het laatste stukje moeten zwemmen,’ zei Notenpoot en hij keek Puis vals aan.

Puis werd helemaal bleek. ‘Ik-ik-ik kan niet zo goed zw-zwemmen.’

Bees tikte hem op de schouder. Toen Puis zijn benauwde gezicht naar hem omdraaide, grijnsde Bees hem toe en wees op de sloep. Bees had het hele schip grondig bestudeerd en had het landingsbootje allang gezien.

‘Dáárin?’ piepte Puis en hij staarde angstig naar het kleine sloepje.

Bees knikte. Hij hees zijn rugzak op zijn rug. ‘Spannend hè?’

Eindelijk spuugde Puis zijn viskoekjes overboord.

Het had heel wat overredingskracht gekost om Puis in het sloepje te krijgen en nu zat hij bibberend achterin, zijn ogen stijf dicht. In tegenstelling tot Bees, die was zo enthousiast dat hij plompverloren van het schip was gesprongen en met zo’n klap in het kleine bootje terecht gekomen dat het ding bijna kapseisde.

‘Een beetje voorzichtig alsjeblieft!’ had Notenpoot hem berispt.

‘Sorry,’ riep Bees met een verontschuldigend gezicht, om meteen daarna te vragen: ‘Mag ik roeien?’

‘Kun je dat?’ vroeg Notenpoot.

‘Nee, maar ik wil het toch graag.’

‘Nou vooruit, we doen om de beurt een stukje.’

Bees greep beide roeispanten stevig vast en liet zich door Notenpoot uitleggen hoe het moest. Nadat ze eerst zes rondjes gedraaid hadden, gingen ze uiteindelijk richting strand. Bees glom van trots.

Puis deed voorzichtig één oog open. Toen hij zag dat alles goed ging deed hij ook het andere oog open.

‘Wat kun jij dat goed,’ zei Carmelia tegen Bees.

‘Ja hè?’ Bees was ongelooflijk sterk en sloeg daardoor de roeispanten met zo’n kracht door het water dat het leek alsof ze over de golven vlogen.

Notenpoot bekeek hem peinzend. ‘Heb jij wel eens overwogen om piraat te worden?’

‘Nee, nog nooit. Maar ik zou vast wel een goeie zijn!’

‘Kijk uit voor die rotsen daar!’ gilte Puis.

‘Laat mij het maar even overnemen,’ zei Notenpoot. ‘Hier wordt het gevaarlijk.’

Puis slikte iets weg. ‘Hoezo... gevaarlijk?’

‘Och, met die rotsen moet je altijd uitkijken,’ zei Notenpoot kalm. ‘Anders sla je te pletter.’

‘Bluh,’ deed Puis.

Bees trok een vies gezicht. ‘Hij gaat weer spugen.’

‘Niks ervan,’ zei Notenpoot bars. ‘We hebben nu geen tijd om de vissen te gaan zitten voeren. Jullie moeten nu allemaal op de rotsen letten. Bees, ga jij eens voorin zitten. En kijk vooral of er geen gemene punten onder water zitten.’ Hij keek naar het groene gezicht van Puis. ‘En ga jij hem daar maar eens bij helpen.’

Puis deed braaf wat hem gezegd werd. Na een paar minuten werd hij er zo door in beslag genomen dat hij vergat om misselijk te zijn. Op een gegeven moment hoorden de anderen

hem zelfs roepen: ‘Hé kijk, allemaal visjes!’

‘Hier ook,’ wees Bees.

‘Een hele school,’ zei Puis.

‘Een school?’ Bees grinnikte. ‘Heb je hem weer met zijn rare verhalen. Wat leren die visjes daar dan, op die school?’

‘Zwemmen,’ grijnsde Puis.

‘En uitkijken voor de haaien,’ vulde Notenpoot aan.

‘Haaien!’ Puis trok onmiddellijk zijn hoofd binnenboord.

Maar Bees zei: ‘Gaaf!’ en leunde juist nog wat verder over de rand om te kijken of hij er ergens eentje zag. Hij dacht een grote, donkere schaduw te zien en leunde nog wat verder naar voren. En nog wat verder... en nog wat -PLONS!

‘Bees!’ krijste Puis. ‘Notenpoot, red hem! Hij kan helemaal niet zwemmen!’

‘Hoeft ook niet,’ grijnsde Bees terwijl hij zijn hoofd boven de golven uitstak. Vervolgens kwamen zijn schouders boven het water uit, gevolgd door zijn armen, zijn buik, zijn knieën.

‘Kijk, ik kan hier staan.’

‘Verhip,’ zei Notenpoot. ‘Zit ik me daarvoor drie slagen in de rondte te roeien?’ En hij rolde zijn broekspijpen op en stapte ook uit de boot. Carmelia greep haar lange rokken bij elkaar en liet zich gracieus in het water glijden. Alleen Puis bleef zitten. Met zijn drieën trokken en duwden ze de sloep het laatste eindje door het water tot het bootje met een schurend geluid in het zand liep.

‘Zeg, doe jij ook eens wat,’ zei Notenpoot tegen Puis.

Snel greep Puis de rugzak en met een grote sprong was hij al op het strand. Hij moest eerst een gek dansje doen, zo blij was hij dat hij weer vaste grond onder de voeten had. Daarna haalde hij de rest van de spullen uit de boot. Als laatste pakte hij de schep, die hij met een vragende blik omhoog hield. ‘Gaan we meteen graven?’

Maar Notenpoot schudde zijn hoofd. ‘Eerst uitrusten. En dan iets eten. Pas daarna wil ik jullie grot zien.’

Bees stond om zich heen te kijken. Onrustig liep hij een eindje verder het strand op en keek daar ook nog eens rond. ‘Zeg Puis,’ riep hij uiteindelijk, ‘er zouden hier nu toch allemaal schrijvers moeten zijn?’

‘Misschien doet die flessenpost er wat langer over dan we dachten,’ veronderstelde Puis. Hij ging weer verder met het uitpakken van zijn rugzak. Hij haalde een jas te voorschijn, om op te zitten. Er rolde iets uit.

‘Wat is dat nou?’ lachte Carmelia.

‘Billie Beer,’ zei Puis.

Bees kwam snel naderbij rennen. ‘Niet in het zand!’ Hij griste zijn beer van het strand en begon hem voorzichtig af te kloppen.

Op datzelfde moment kwam Notenpoot aanlopen met in beide handen een servet met een stapeltje viskoekjes. Vlak voor Bees bleef hij staan en hij keek verrast naar Billie Beer. ‘Hé, ik heb bijna dezelfde!’ Hij flapte het eruit voor hij er erg in had.

‘Jij hebt wát?’ vroeg Carmelia.

‘Uhm...’ zei Notenpoot.

‘Heb je hem bij je?’ vroeg Bees.

‘Nah... hij ligt thuis... op zolder.’ Notenpoot bloosde een beetje.

Carmelia gniffelde. ‘In die kist waar je ook je houten piraatjes in bewaart, en je soldaatjes?’

‘Uhm...’ zei Notenpoot nog eens. En met zijn rode hoofd verborgen achter de servetten stamelde hij: ‘Wie uhm... wie lust er een viskoekje?’

‘Ik,’ zei Carmelia, maar ze kon het niet laten er aan toe te voegen: ‘En ik wist toevallig al lang

wat jij daar iedere keer op die zolder ging doen.’
‘Nog iemand een viskoekje?’ vroeg Notenspoot luchtigjes.
‘Ik,’ zei Bees.
‘Ik,’ zei nog iemand. Het was een heel hoog stemmetje.
Notenspoot keek verbaasd naar Puis.
‘Nee, ik niet,’ zei Puis. ‘Mijn maag doet nog een beetje raar.’
‘Geef ze dan maar aan mij,’ zei Bees hebbertig.
‘Of aan mij,’ zei het hoge stemmetje.
Notenspoot keek fronsend naar Carmelia, maar die zei: ‘Nee, dank je. Ik heb aan deze wel genoeg.’
Wie zette dan toch telkens dat hoge stemmetje op? Notenspoot trok een lelijk gezicht. ‘Zeg, zitten jullie mij in de maling te nemen?’
‘Nee,’ klonken drie stemmen in koor. Maar een vierde stemmetje zei: ‘Hoezo?’
Notenspoot tuurde langs de anderen heen en liep in de richting van de rotsen. ‘Wie zei dat? Hé jij daar, wie ben jij?’
‘Wie, ik?’
Bees en Puis draaiden zich om. Dat was gek, daar zat zomaar een meisje op de rotsen.

14. Bees als held

Bees was de eerste die wat zei. Niet dat hij iets bijzonders zei, hij zei gewoon: ‘Hoi.’

En het meisje zei: ‘Dag.’

Toen bleef het een poosje stil, totdat Notenpoot vroeg: ‘Wat doe jij daar?’

‘Zitten,’ antwoordde het meisje.

‘Waarom?’

‘Ik wacht.’

‘Op wie?’ vroeg Bees. Hij kwam een paar stappen dichterbij en bekeek het meisje aandachtig. Het kind had steile, bruine haartjes die in twee staartjes zaten die naast haar hoofd bungelden. Ze had sandaaltjes aan en haar voeten bungelden ook, heen en weer, heen en weer, zodat ze er erg ongeduldig uitzag zoals ze daar zat te wiebelen. ‘Ik zit hier al sinds vanochtend vroeg en ik wacht op Beest en Puist.’

‘Bees en Puis?’ riepen Bees en Puis in koor. ‘Maar dat zijn wij!’

‘Dan hebben jullie dit geschreven,’ zei het meisje en ze wipte van de steen af. Ze liep op hen toe en duwde hen een vel papier onder de neus dat ze uit de zak van haar spijkerbroek had gevestigd.

‘Dat is onze flessenpost!’ riep Bees.

Het meisje knikte. ‘Het zat in een fles ja, dat klopt. En die lag daar.’

‘Waar?’ riep Puis.

‘Daar verderop,’ zei het meisje. ‘Zie je die stukken hout en dat zeewier? Nou, daar lag-ie tussen.’

Bees keek verontwaardigd naar Puis. ‘En jij zei dat die flessen allemaal naar een eiland zouden drijven!’

Puis zei niks.

‘Er staat hier dat jullie een schrijver zoeken.’

Bees en Puis knikten.

‘Ben ik de eerste?’

‘De eerste wat?’ vroeg Bees. ‘Ken jij dan een schrijver?’

‘Ik *ken* er geen, ik *ben* er een,’ zei het meisje.

‘Nááh!’ riep Bees. ‘Daar geloof ik niks van. Waar zit dan je bocheltje?’

Het meisje keek Bees verbaasd aan. ‘M’n watte?’

‘En waarom heb je dan geen dikke brillenglaasjes?’

‘Waarom zou ik?’

Bees lachte vrolijk. ‘Ah, je neemt ons in de maling. Toevallig weten wij precies hoe schrijvers eruit zien.’

‘O ja?’ deed het meisje schamper. ‘En wie heeft je dat dan verteld?’

‘Hij,’ zei Bees en hij wees op Puis. ‘Hij weet dat soort dingen.’

Puis staaarde naar de grond.

Het meisje keek Puis aan en deed: ‘Ha!’ Ze hield haar hoofd een beetje schuin en vroeg: ‘En hoeveel schrijvers ken jij dan wel?’

‘Nee uhm... niks... uhm, niet...’ stamelde Puis. ‘Maar ik dacht, nou ja, dat ze eeltvingers kregen van de hele dag zo’n pennetje vasthouden en bocheltjes van het voorovergebogen...’

Het meisje schaterde. ‘Wei schrijft er tegenwoordig nou nog met een pennetje? Ik heb thuis een computer hoor.’ Daar hadden de anderen nog nooit van gehoord. ‘Maar jullie willen dus in een boek?’

‘Wie niet?’ zei Carmelia. ‘Vertel eens, hoe heet jij eigenlijk?’

‘Och,’ zei het meisje. ‘Ik heb een hele saaie naam, maar die doet er niet zoveel toe. Ik denk dat ik onder een pseudoniem ga schrijven.’

Bees knipperde met zijn ogen. ‘Wat is een pseudoniem?’

‘Een andere naam dan je echte naam,’ wist Carmelia. ‘Als je bijvoorbeeld Cora Smit heet maar je vindt dat niet deftig genoeg om beroemd mee te worden, dan noem je jezelf bijvoorbeeld uhm...’

‘Carmelia,’ zei Notenspoot en hij grijnsde.

Carmelia bloosde.

‘Maar hoe moeten we je dan noemen?’ vroeg Bees aan het meisje.

‘Zeg maar Pinkie, dat zegt mijn vader ook altijd tegen me.’ Ze nam een paar viskoekjes aan van Notenspoot en ging daar tevreden op zitten knabbelen.

Puis bekeek het meisje met het nodige wantrouwen. ‘En jij bent dus een schrijver?’

Pinkie knikte. ‘Ja. Alleen weet nog niemand dat.’

‘Maar je weet het zelf,’ knikte Carmelia. ‘Net zoals ik altijd wist dat ik moest zingen.’

‘En ik dat ik piraat moest worden,’ beaamde Notenspoot.

‘Net zoals ik wist dat ik in een boek moest!’ riep Bees.

‘Ja,’ zei Pinkie. ‘Maar waarom eigenlijk? Waar moet dat boek dan over gaan?’

‘Over mij,’ zei Bees trots.

‘Heb jij iets bijzonders gedaan?’

‘Hoe bedoel je?’

Pinkie veegde haar mond af aan een servetje. ‘Lekker,’ zei ze tegen Notenspoot. ‘Zijn er nog meer?’

Notenspoot schudde zijn hoofd.

‘Hm, jammer.’ Pinkie draaide zich weer om naar Bees. ‘Wat voor soort verhaal moet het worden?’

‘Dat hoeft *ik* toch niet te verzinnen?’ schrok Bees.

‘Moet het een biografie zijn?’

‘Een watte?’ stamelde Bees.

‘Een levensverhaal,’ legde Carmelia uit. ‘Dan komt er in dat boek precies te staan wat jij in je leven allemaal gedaan hebt.’

Puis schaterde en hij gaf Bees een klap op zijn schouder. ‘Nou, dan is ze snel klaar. Ha! Bees heeft in zijn hele leven nog geen ene mallemoer uitgevoerd.’

‘Nou moe,’ zei Bees beledigd. ‘Mijn levensverhaal is ook nog lang niet klaar. Ik ben toch zeker nog niet dood!’

‘Hè nee,’ zei Notenspoot, ‘geen boek waar iemand in dood gaat. Dat vind ik altijd zo naar.’

‘Maar ik gá helemaal niet dood, nog lang niet!’ riep Bees. ‘En trouwens, *hij* wil er ook in.’ Hij wees op Puis.

Pinkie keek Carmelia en Notenspoot aan. ‘En jullie?’

Notenspoot keek een beetje verlegen naar de grond. ‘Nou ja... als er nog plaats is...’

En Carmelia riep: ‘Als jij er in komt te staan, dan wil ik er ook bij!’

‘Oké,’ zei Pinkie. ‘Ik vind het best. Wat moet het worden, een sprookje?’

‘Ja!’ riep Bees, maar Puis zei: ‘Nee, geen sprookje. Wat moeten twee monsters als wij nou in een sprookje?’

‘Ik wil wel met jullie in een griezelverhaal,’ zei Notenspoot.

‘Ja!’ riepen Puis en Bees enthousiast, maar nu zei Carmelia weer: ‘Hè nee, ik wil liever in een mooie roman.’

‘Als er maar niet zo’n slome vampier in mee doet,’ zei Bees. ‘En ook geen kikkerprins, dat vond ik zo raars. Dat met die prinses en dat schoentje, dat vond ik wel mooi.’

Puis begon te schateren. ‘Bees als Assepoes! Dan slaan zelfs de lelijke stiefzusters op de vlucht.’

Bees keek een beetje zuinig.

Puis giechelde. ‘Ik weet er nog meer. Wat dachten jullie van *Het Beesje met de zwavelstokjes?* Of nee, *Roodbeesje en de wolf*. Ha ha!’

De anderen lachten hartelijk mee. Allemaal. De een nog harder dan de ander.

Behalve Pinkie. Die sloeg haar kleine armpjes over elkaar en zei boos: ‘Als jullie zo lelijk blijven doen tegen Bees, dan laat ik jullie allemaal *weg!* Wat dacht je daarvan!’

Iedereen zweeg verschrikt.

‘Zulke onaardige figuren wil ik helemaal niet hebben in m’n boek. Als jullie zo stom doen dan schrijf ik een boek dat lekker helemaal alleen over Bees gaat en dan maak ik een echte held van hem. Zo eentje die piraten verslaat en jonkvrouwen redt en op avontuur gaat en een schatkist vindt!’ Triomfantelijk keek ze hen allemaal aan. Het bleef vreemd stil. Pinkie fronste haar wenkbrauwen. ‘Wat kijken jullie nou onnozel?’

Puis krabde zich achter zijn oor, Notenspoot wreef langs zijn neus en Carmelia schraapte haar keel. Alleen Bees wist iets te zeggen. ‘O, maar voor zo’n boek hoef je niks zelf te verzinnen. Moet je horen...’

15. Puis als schatgraver

Toen Bees een kwartiertje later klaar was met vertellen, keek Pinkie hem met open mond aan. ‘Tjonge, als jullie nou alleen nog even die schat opgraven, dan heb ik een prachtverhaal! Ik hoop dat er lekker veel geld in die kist zit.’

‘Dat hoop ik ook!’ zei Puis likkebaardend. ‘Zo’n ouderwetse kist vol met goudstukken!’

‘Maar hij is toch niet van ons,’ zei Bees. ‘Hij is van Notenpoot.’

Notenpoot schokschouderde. ‘Och, ik hoef al dat goud heus niet voor mij alleen. Ik wil best met jullie delen.’

‘En wat gaan jullie er dan mee doen, met al dat geld?’ wilde Pinkie weten en ze keek Puis en Bees aan.

‘Uhm...’ zei Puis. ‘Nou, ik denk... ik zou wel... ik ga waarschijnlijk...’ Hij krabde zich op zijn kop en keek een beetje hulpeloos naar Bees.

Bees hoefde er niet lang over na te denken ‘Ik wil graag een nieuwe voetbal!’

‘Ha ha!’ deed Notenpoot.

Maar Bees was nog niet klaar. ‘Enne... als er dan nog geld over is... misschien nog een paar boeken?’ Hij gluurde vanonder zijn zware wenkbrauwen naar Notenpoot. Hij wilde niet al te hebbertig klinken.

‘Waarom geen *twintig* nieuwe voetballen!’ riep Notenpoot. ‘Of *honderd* nieuwe boeken! Geld zat!’

‘O... oké,’ zei Bees blij. ‘En een nieuwe koffiepote, want de vorige heeft Puis gesloopt.’

‘Dat was jouw schuld!’ riep Puis. ‘En bovendien heb ik hem heel netjes gelijmd.’

Pinkie krabbelde overeind uit het zand. ‘Nou, waar wachten we nog op?’

‘Wie heeft de schep?’ informeerde Notenpoot.

‘Hier is-ie,’ zei Puis. ‘Volg mij!’ En hij ging trots voorop. Met grote stappen beende hij de grot in, op de hielen gezeten door Bees.

Notenpoot had een bezorgd trekje op zijn gezicht. ‘Zeg,’ zei hij aarzelend tegen Pinkie. ‘Denk je dat zoiets het wel goed doet in een boek, een vriendelijke, vrijgeveige piraat die een ander zijn vaders schat op laat graven?’

‘Och,’ zei Pinkie, ‘gemene, gierige piraten zijn weer zo gewoontjes.’

Notenpoot zuchtte opgelucht en wandelde gerustgesteld achter de anderen aan de grot in.

‘Kijk uit waar je loopt,’ waarschuwde Puis. In het duister van de diepe grot zou er makkelijk iemand over een steen of stuk wrakhout kunnen vallen. Dat gebeurde dan ook vrijwel onmiddellijk: Carmelia was nog niet binnen of ze struikelde. Maar Notenpoot ving haar elegant op. Verliefd keek Carmelia naar hem op en ze gaf hem een zoen op zijn grote, rode neus.

‘Getver,’ zei Pinkie. ‘Dat ga ik niet opschrijven, hoor.’

‘Heeft er niemand een zaklantaarn?’ vroeg Carmelia.

Nee, die had niemand.

Bees herinnerde zich iets. ‘De vorige keer dat we hier waren hadden we een vuurtje.’

‘O, dat lijkt me stoer!’ riep Pinkie geestdriftig. ‘Met zo’n fakkel in je hand door een grot dwalen, net als een oermens!’

Bees knikte. ‘Puis kan heel goed vuurtjes maken.’

‘Echt waar?’ vroeg Pinkie vol ontzag. ‘Met vuurstenen? Of met zo’n stokje dat je heel snel rond moet draaien totdat het heet wordt?’

‘Nee, gewoon hiermee,’ zei Puis en hij zetten zijn schep neer en haalde een doosje lucifers uit zijn zak.

‘O,’ zei Pinkie teleurgesteld. ‘Nou, laat maar dan.’

Maar Puis trok een gewichtig gezicht en streek een lucifer af. Het gaf een heel klein beetje licht.

‘Moeten we niet naar een of ander teken zoeken?’ vroeg Pinkie. Ze gaf Notenpoot een por in zijn rug. ‘Denk je dat je vader ergens een aanwijzing achtergelaten heeft?’

‘Vast wel,’ zei Puis ‘Misschien heeft hij een grote steen ergens neergelegd, een steen met een bijzondere vorm die opvalt in... au!’ Plotseling was het weer donker. Maar Puis liet zich niet uit het veld slaan door een paar verbrande vingers en streek meteen een nieuwe lucifer af.

‘Ik zie al een aanwijzing!’ riep Bees. ‘Puis licht eens bij, daar vlak boven je hoofd. Hij heeft zijn zwarte ooglapje opgehangen!’

Maar op het moment dat het schijnsel van de lucifer op het zwarte dingetje viel, fladderde het *lapje* luid piepend weg. Het scheerde rakelings over hun hoofden en vloog met snelle zigzagbewegingen de grot uit.

‘Jasses, vleermuizen!’ zei Carmelia.

‘Jammer,’ zuchtte Bees.

Voetje voor voetje schuifelden ze verder het diepe duister van de grot in.

Carmelia maakte een snuivend geluidje. ‘Wat ruikt het hier muf.’

‘Dat is Bees,’ zei Puis.

‘Nietes,’ zei Bees. ‘Ik heb net gezwommen, ik ben hartstikke schoon.’

‘Je ruikt een beetje als een nat hondje,’ zei Pinkie.

Bees trok een bezorgd gezicht. ‘Is dat erg? Mag ik dan wel in je boek?’

‘Ik vind natte hondjes best lekker ruiken,’ antwoordde Pinkie.

‘Welnee,’ zei Puis, ‘die stinken.’

‘Jongens,’ onderbrak Notenpoot hen, ‘plagen jullie Bees niet zo. Volgens mij ruikt het hier gewoon naar grot. Al dat klamme zeewier dat hier ligt te drogen, dat ruikt altijd zo. Die lucht is het ergste niet, wat ik veel erger vind is dat ik geen hand voor ogen zie. Het is hier zo verrekte donker dat-’ BOTS!

BOTS BOTS BOTS BOTS deed het achter hem. Dat waren de anderen die achter Notenpoot aan hadden gelopen.

‘Het loopt hier dood!’ mompelde de piraat verontwaardigd.

‘Bedoel je dat de grot nou al op is?’ vroeg Bees teleurgesteld.

Puis streek nog maar eens een lucifer af.

‘Tja,’ zei Notenpoot toen hij de glimmend zwarte muur zag die voor hen lag. ‘Tot hier en niet verder. Dus.’

‘Stik,’ zei Pinkie. ‘En nergens een schat te bekennen.’

Carmelia klopte Notenpoot troostend op de arm. ‘Hè, wat jammer nou toch.’

‘Wel lollig dat ze hier van die notenbalkjes op de wanden schilderden,’ zei Bees. ‘Net als op jouw poot, Noot. Zouden dat oermensen geweest zijn die...’

‘Wat!’ riep Notenpoot. Hij draaide zich om. ‘Waar zie je dat?’

‘Hier,’ wees Bees. ‘Puis, licht nog eens bij.’

Carmelia deed een stap naar voren en voelde voorzichtig met haar vingers aan de beschilderde stenen. Toen Puis met zijn lucifertje dichterbij kwam boog ze voorover en neuriede de nootjes die ze voor zich zag.

‘Dat-dat-dat...’ kraste Notenpoot schor, ‘...dat was mijn vaders lijdlied!’

Even bleef het stil. Notenpoot hoopte dat bij het licht van dat ene lucifertje niemand kon zien dat er tranen van ontroering in zijn ogen stonden. Hij voelde zich toch al zo’n goedhartige piraat van niks.

‘Wat leuk,’ zei Bees. ‘Horen er ook woordjes bij?’

Notenpoot schraapte zijn keel en met zijn zware stem, die luid en hol door de grot galmde, zong hij:

'Joho johee

een piraat die drinkt geen thee,

de koffie laat-ie in de kan

maar rum daar wordt-ie vrolijk van.'

'Wat een goed lied zeg,' zei Bees. 'Maar wat betekent johojee?'

Notenpoot lachte schel. 'Het betekent dat we hier gaan graven!' Hij wees naar de grond.

Bees zette meteen de punt van de schep in de bodem, maar de grond bestond hier uit harde rots bedekt door een dun laagje zand en al snel zei de schep KLENG. 'Ik kan hier helemaal niet graven!' riep Bees. 'Het is te hard.' Hij probeerde het een eindje verderop. Maar Bees hoefde de schep maar twee keer in het zand te steken of hij hoorde al weer het scherpe geluid van metaal op steen. 'Misschien is het maar een heel klein schatje,' zei Bees. Hij schraapte nog wat zand weg.

'Zeg, je dacht toch niet dat de grote Kapitein Kraak een onnozel schatje van niks zou begraven,' mopperde Notenpoot. 'Trouwens, ik heb zelf de grote kist gezien die aan boord ging.'

'Misschien was dat ook een list,' opperde Bees. 'Misschien zat er in die grote kist een heel klein minikistje.'

Notenpoot knorde verontwaardigd. 'Dat vind ik een belediging. Mijn vader was een beroemde piraat, zo iemand begraaft geen minischatje!'

'Och,' zei Carmelia, 'in sommige heel kleine doosjes zit bijvoorbeeld een ring met een diamant. Die zijn veel waard hoor.'

Bees ging meteen wat voorzichtiger scheppen. Pinkie ging er op haar knieën naast zitten en woelde met haar vingers door het zand. Carmelia tilde haar lange rokken op, knielde naast Pinkie en begon haar te helpen. Notenpoot, die vanwege zijn houten poot niet zo gemakkelijk door de knieën ging, beperkte zich tot het roepen van aanwijzingen. Zoals: 'Hier misschien!' of: 'Jullie hebben dit stukje overgeslagen.'

Puis vond het maar niks. Hij was op een bergje stenen gaan zitten en streek met een verveeld gezicht de ene na de andere lucifer af. Het was helemaal niet wat hij zich er van voorgesteld had. Wat had je nou aan een klein snertschatje, ook al zat er dan een diamant in. Hij had zijn vingers al een paar keer gebrand aan de lucifers en hij raakte steeds meer uit zijn humeur. Hij zat trouwens ook niet lekker op die rottige stenen. Hij keek eens naar zijn doosje lucifers. Het moest niet al te lang meer gaan duren. 'Jullie moeten opschieten,' bromde hij. 'Ik heb er nog maar een stuk of tien.' Als zijn lucifers op waren moesten ze in het donker verder en hoe vind je in het pikkedonker nou een ietepieterig minischatje. De harde stenen waar hij op zat deden zeer aan zijn billen en hij schoof narrig heen en weer. Onverhoeds schoof een van de stenen van zijn plaats en Puis rolde van het bergje af. Daar werd hij nog veel chagrijniger van. Hij kwam weer overeind en begon driftig aan de berg rotsblokken te trekken in de hoop een betere zitplaats voor zijn dikke billen te kunnen maken. Plotseling stortte met een hoop geraas de halve berg uit elkaar. De stenen rolden alle kanten op. 'Sodeknetters!' vloekte Puis, want hij had van schrik zijn doosje lucifers laten vallen. In het donker graaide hij om zich heen.

'Wat ben jij allemaal aan het doen?' vroeg Bees ongeduldig. 'Nou zien we niks meer.'

Puis stampvoette. 'Dondert die hele berg ineens in mekaar! Nou ben ik m'n vuurtjes kwijt.'

Puis taste in het duister, hij liet zijn vingers over de stenen glijden. 'Au!' bromde hij. 'Ik snij me aan iets scherp. O hier...'

'Heb je ze weer?' vroeg Bees.

'Ja,' antwoordde Puis en hij streek er meteen een af. Zo, nu zagen ze elkaar tenminste weer.

Puis had een flinke snee in zijn vinger en hij gluurde in de berg stenen om te kijken aan welk gemeen stuk rots hij zich gesneden had. Plotseling zag hij iets glimmen, iets dat het licht van zijn kleine vlammetje weerkaatste met een geelkoperen glans. Puis keek er verbaasd naar. Wat was dat nou? Voorzichtig schoof hij nog een steen opzij. Daar kwam nog meer glimmends te voorschijn. Puis zette grote ogen op. Met bibberende vingers streek hij een nieuwe lucifer af en langzaam en zorgvuldig begon hij het voorwerp uit de berg stenen te graven.

In het begin hadden de anderen niets in de gaten, totdat Pinkie een beetje kribbig riep: 'Hé Puis, licht ons eens wat beter bij!' Ze draaide zich om, om Puis aan te kijken en zag waar Puis mee bezig was. 'Wat doe jij n...'

Bees, die zag dat Pinkie was gestopt met graven en met open mond naar Puis keek, draaide zich ook om en zei: 'Wat is er?'

Nu draaiden ook Carmelia en Notenspoot zich om.

Puis merkte er allemaal niets van. Hij had niet eens in de gaten dat de anderen allemaal dichterbij schuifelden en nu in een halve kring om hem heen stonden. Met ingehouden adem keken ze afwachtend toe. Puis was zo ingespannen bezig dat hij dat hij hen pas opmerkte toen er uit drie kelen tegelijk een verrast 'Oooh!' klonk. 'Ik uhm... ik geloof dat ik hem gevonden heb...' stamelde hij onbenullig.

'Ik geloof het ook, ja!' riep Pinkie. 'Sodeju, het is een echte!'

En dat was helemaal waar, een echte schatkist en een grote ook nog! Wat Puis had zien glimmen was het koperbeslag waar de zware, houten kist mee versierd was. 'Daar haalde ik mijn vinger aan open,' wees Puis. 'Zodoende.'

'Puis!' riep Bees stralend. 'Je bent een heuse schatgraver!'

En op dat moment ging Puis zijn laatste lucifertje uit.

16. Puis de visser

Daar kwam het hele schatgraversgezelschap de grot uit. Bees en Puis, die veruit de sterksten van allemaal waren, droegen de zware kist tussen zich in. Pinkie dribbelde er vrolijk omheen. Notenpoot en Carmelia kwamen er achteraan. Notenpoot hinkte van de opwinding nog erger dan anders.

Bees en Puis lieten de zware kist zuchtend en steunend in het zand zakken. Pinkie plofte er meteen op haar knietjes naast en begon al aan het slot te rommelen. 'Hoe gaat-ie open?'

'Ho!' riep Carmelia. 'Dat moet Notenpoot zelf doen!'

Pinkie ging geschrokken opzij en liet Notenpoot bij de kist.

'Ze heeft gelijk,' vond Puis. 'Het is tenslotte de schat van zijn vader.'

Notenpoot aarzelde even, totdat hij zag dat iedereen hem vol verwachting aankeek, toen richtte hij zich vol trots in zijn volle lengte op en keek peinzend op het slot neer.

'Je zou zeggen...' peinsde Carmelia, '...een sleutel?'

'Ja, die heb ik natuurlijk niet,' bromde Notenpoot. Hij krabde zich vertwijfeld achter zijn oor.

'Dat wordt openbreken,' zei Bees. 'Zal ik even?'

'Inbrekers kunnen dat met een ijzeren dingetje,' wist Pinkie. 'Een haarspeld of zo.'

Carmelia viste meteen een haarspeld uit haar knot. 'Heb ik.'

'Zeg, ik ben toch geen inbreker!' bromde Notenpoot.

'Nou dan niet,' zei Carmelia en ze stak de speld weer terug. 'Doe het dan maar met je geweer.'

'Ja!' riep Bees enthousiast. 'Schieten! Hij gaat het slot eraf schieten!'

'Maar ik hou niet van schieten,' mompelde Notenpoot beteuterd. 'Dat zeg ik toch steeds, ik hou niet van gewelddadige dingen.'

'Dan maar met je dolk,' zei Puis.

'Ik heb helemaal geen dolk,' piepte Notenpoot. 'Ik heb alleen maar een zakmesje.'

Pinkie begon te giechelen. 'Wat een belachelijk boek wordt dit. Je bent wel een piraat van niks hoor, Notenpoot.'

Langzaam viste Notenpoot het zakmesje uit zijn broekzak. Hij bleef er een paar tellen naar staan kijken, alsof hij zich er een klein beetje voor schaamde. Toen slaakte hij een zucht en mompelde: 'Zo belachelijk is een zakmes nou ook weer niet.' Vastberaden boog hij zich voorover en zette de punt van het zakmes in het slot.

De anderen kropen nog wat dichterbij.

Notenpoot rommelde wat met het mesje. Hij probeerde het rond te draaien, maar het enige dat meegaf was het mesje zelf. 'Stik,' zei Notenpoot en hij keek naar het verbogen metaal van het heft. Plotseling herinnerde hij zich dat er nog meer handige dingetjes aan zijn zakmes zaten en hij peuterde er een nagelvijltje uit te voorschijn. 'Deze is wat steviger,' bromde hij. Hij prikte het vijltje in het slot en begon te draaien. Er kwam een gespannen blik in zijn ogen. 'Wacht... ik heb hem... hij draait! Hij doet...' KRAK deed het nagelvijltje.

De anderen deden er wijselijk het zwijgen toe.

Notenpoot beet teleurgesteld op zijn lip. Toen klaarde zijn gezicht op. Er zat ook nog een kurkentrekkertje aan zijn mes. Het gedraaide ijzertje paste netjes in het slot. Notenpoot hield zijn adem in en met een verbeterd gezicht draaide hij heel voorzichtig het kurkentrekkertje rond. KLIK deed het slot. 'Hebbes!' gilte Notenpoot. Hij liet zijn zakmes vallen en greep met twee handen de deksel van de kist beet. 'Daar gaat-ie jongens!' Langzaam tilde hij de deksel van de kist omhoog. Vol verwachting keek hij in de geopende schatkist. Het gezicht van Notenpoot werd eerst bleek en daarna grauw als een bord havermoutpap. Oei, de kist zou toch

niet leeg zijn? De anderen kwamen snel dichterbij. Maar nu verschenen er twee rode blossen op Notenspoots wangen en hij boog voorover en pakte iets uit de kist. Hij hield het omhoog. Het was een fles.

‘Nee toch,’ zei Bees. ‘Hij zit toch zeker niet vol met flesjes limonade?’

Notenspoot schudde zijn hoofd. ‘Rum. Mijn vader was gek op rum...’

‘Het zijn er maar een paar hoor,’ riep Pinkie. ‘Er zit nog van alles onder!’ Ze bukte en haalde nog een paar flessen rum uit de kist. Achteloos gooide ze de flessen in het zand. Daaronder kwam iets totaal anders te voorschijn.

Bij die aanblik werden Notenspoots wangen nog roder. ‘Een heleboel... een heleboel...’

‘Die lijken wel van goud!’ zei Bees.

‘En van zilver,’ knikte Puis.

‘En van hout,’ zei Pinkie.

‘Dat dondert allemaal niks!’ riep Notenspoot. ‘Het gaat erom hoe ze klinken!’ En voorzichtig tilde hij iets uit de kist, iets dat in het late zonlicht glom als goudgele vlammen. Hij zette het ding aan zijn mond en blies. ‘PWAAAP!’ klonk het.

‘Instrumenten!’ lachte Carmelia. ‘De kist zit vol met muziekinstrumenten!’

‘Hoe heet zo’n ding?’ vroeg Pinkie en ze keek naar Notenspoot die het glimmende instrument in zijn handen met grote, glunderende ogen bekeek.

‘Dat is een saxofoon,’ zei Carmelia.

‘Wat een geluid!’ riep Bees. ‘Mag ik het ook eens proberen?’

Notenspoot zette het gouden instrument opnieuw aan zijn mond en perste er nog een paar noten uit. Het schalde over het verlaten strand. PWA-PA-PWAAP.

‘Wacht, ik kies deze,’ zei Bees gretig en hij viste een zilveren trompetje uit de kist.

Puis stak zijn vingers in zijn oren toen Bees er veel te hard op blies.

‘Kijk een blokfluit,’ wees Pinkie. ‘Zo eentje heb ik thuis ook. Ik kan er Vader Jacob op spelen, hoor maar.’ En ze floot het bekende wijsje.

Puis boog zich over de kist om te kijken of er voor hem ook iets bij zat. ‘Wat zijn dit voor rare deksels?’

‘Bekkens,’ antwoordde Carmelia. ‘Die moet je tegen elkaar slaan, maar niet te hard want...’

BENG! deed Puis, waarna hij van schrik achterover kukelde in het zand.

‘Wat een klerherrie!’ riep Bees.

Doordat Puis die grote deksels uit de kist getild had, was nu pas te zien wat daaronder nog meer zat. Carmelia stootte Notenspoot zachtjes aan. ‘Zeg Nootje, heb je dat al gezien?’ Ze wees in de kist.

Notenspoot keek in de kist. Zijn mond viel open. ‘Het is niet waar! Maar dat is een...dat is een echte vli...een vo...’

‘Een viool,’ zei Pinkie.

‘Aaah!’ gilte Notenspoot verrukt. Hij overhandigde de saxofoon meteen aan Bees, dook in de kist en met een triomfantelijk gezicht haalde hij de viool er uit. ‘Een viool! Ik heb een viool!’

Carmelia reikte hem de bijbehorende strijkstok aan. ‘Nou, laat dan nu maar eens horen wat je kunt.’

Met gesloten ogen en met een tevreden glimlach op zijn gezicht zette Notenspoot de viool onder zijn kin en speelde zijn vaders lijslied.

‘Hij moet nog wel even gestemd worden,’ glimlachte Carmelia. ‘Maar dat klinkt stukken beter dan die poot van je!’

Ze hadden vreselijke lol met het uitproberen van alle instrumenten. Notenspoot nam af en toe een slok rum uit een van de flessen en hij werd almaar vrolijker. Bees vroeg of hij ook een

slokje mocht proberen. Notenpoot stak hem de fles toe. Bees zette de fles aan zijn mond en goot een ferme slok rum in zijn keel. Een paar tellen keek hij strak voor zich uit, daarna rende hij met uitpuilende ogen de branding in om een heleboel slokken zout zeewater te nemen. Een beetje misselijk kwam hij terug.

‘Hier,’ zei Puis. ‘Neem een neusfluitje.’

‘Helpt dat?’ vroeg Bees.

‘Nee, maar het leidt een beetje af.’

Bees keek in de kist. ‘Ik heb liever die klingel.’

‘Dat heet een triangel,’ zei Notenpoot.

Bees was zijn misselijkheid gelukkig snel vergeten. Vrolijk klingelend liep hij rondjes om Notenpoot heen, die de horlepiep stond te spelen op zijn viool.

Carmelia was de enige die geen behoefte had aan een muziekinstrument, zij had tenslotte haar mooie zangstem. Af en toe verzocht ze Notenpoot om haar te begeleiden op zijn viool en dan klonk het zo mooi dat Pinkie, Bees en Puis er stil van werden.

Bees deed nog eens PLING op zijn triangel ‘Ik vind dit een leuk dingetje.’

‘Je mag hem houden,’ zei Notenpoot. ‘Jullie mogen allemaal iets uitkiezen.’

Puis koos een harpje en Pinkie wilde de saxofoon.

Plotseling klonk er tussen het geluid van alle muziekinstrumenten ineens een heel ander geluidje. PRLLLBUB!

‘Wat hoor ik nou?’ vroeg Notenpoot.

‘Dat was mijn buik,’ zei Bees beschaamd. ‘Ik krijg ineens zo’n honger.’

‘Zijn er nog viskoekjes?’ vroeg Carmelia. Maar Notenpoot schudde zijn hoofd.

‘Puis kan heel goed vissen,’ zei Bees.

Voorzichtig legde Puis zijn harpje op een steen. ‘Maken jullie maar een vuurtje. In de rugzak zit nog een nieuw doosje lucifers.’ Hij trok een gewichtig gezicht. ‘Dan zal ik eens even ons avondeten bij mekaar gaan vissen!’

Terwijl Puis ging vissen, gingen de anderen hout zoeken. Ze kozen een mooie plek voor het houtvuurtje, vlak naast een hoge rots zodat ze lekker uit de wind zaten. Toen het vuurtje lekker brandde zei Notenpoot: ‘Nou, waar blijft-ie nou met zijn vissen?’

Op dat moment kwam Puis juist met een heel rood hoofd van opwindning aan rennen. Hij had iets in zijn rechterhand en het was geen vis. ‘Kijk nou wat ik gevangen heb!’

‘Kunnen we het eten?’ vroeg Bees en hij streek bezorgd over zijn buik. Hij draaide zich om en keek naar wat Puis omhoog hield. ‘O, een fles.’

‘Met rum?’ vroeg Notenpoot hoopvol.

Puis schudde zijn hoofd. ‘Met een brief!’

‘Wat!’ gilde Bees verrukt. ‘Alweer flessenpost? Maak gauw open!’

Puis sloeg de fles kapot op een rots en viste de brief tussen de scherven vandaan.

‘Lees voor!’ drong Pinkie aan.

Puis liet zijn ogen snel over de regels glijden. Er kwam een verheugd lachje op zijn gezicht.

Dit was wat Puis las:

Zit gevangen op Drakeneiland

Wie komt mij bevrijden?

P.S. Pas op voor Grauwe Hein!

‘Ha!’ riep Bees en hij wreef zich gretig in de handen. ‘Wanneer gaan we?’

‘Na het avondeten,’ zei Puis.

Pinkie keek hen aan. ‘Hoe gaan jullie daar dan heen, naar dat eiland?’

Bees en Puis keken Notenpoot vragend aan.

Die knikte. ‘Ik wil jullie wel een lift geven tot aan Drakeneiland. En dan mogen jullie mijn sloepje lenen om aan land te gaan. Maar ik wil niet mee op avontuur, ik wil naar huis met m’n nieuwe viool.’

‘Gaaf!’ riep Bees. ‘Dat wordt niet één boek, dat wordt een hele serie!’

17. Het boek van Bees en Puis

Buiten scheen een waterig winterzonnetje en er gilte een koude stormwind om het huis. Niet dat iemand daar last van had. Bees en Puis zaten lekker warm in hun knusse huiskamertje met de haard aan.

‘Hihihi,’ deed Bees. ‘Haha!’ Hij rolde bijna uit zijn luie stoel.

‘Wat is er?’ vroeg Puis.

‘Ik zit net te lezen van toen jij van die trap rolde.’

‘Dat deed anders wel pijn hoor!’ zei Puis een beetje beledigd. ‘Wacht jij maar, als Pinkie vanmiddag nog langs komt om onze nieuwe avonturen te horen dan zal ik haar eens even vertellen wat jij voor iets doms deed toen we op het Drakeneiland aankwamen!’

‘Hè nee,’ sputterde Bees. ‘Moet dat?’

Puis trok een triomfantelijk gezicht. ‘Natuurlijk! Daar begon het allemaal mee.’

Bees trok een zuinig gezicht. ‘Maar dan kan straks iedereen in deel twee lezen hoe dom ik soms ben.’

‘Ja,’ grijnsde Puis gemeen.

‘En ga je Pinkie dan ook vertellen dat jij dacht dat je Grauwe Hein wel eventjes kon verslaan en dat je toen...’

‘Dat hoeft er helemaal niet bij,’ zei Puis narrig. ‘Dat is helemaal niet belangrijk voor het verhaal.’

‘Jawel hoor,’ vond Bees. ‘Want daardoor kwamen we in de problemen.’

‘Dat we in de problemen raakten was jouw schuld!’ riep Puis.

Bees zuchtte en haalde zijn schouders op. Hij verdiepte zich maar snel weer in zijn boek en al gauw zat hij weer te giechelen.

Puis sloeg zijn eigen exemplaar open. Hij ging nog eens zijn favoriete stukje lezen: het hoofdstuk waarin hij de schat vond.

‘Zeg Puis,’ zei Bees na een poosje. ‘Hoeveel delen denk je dat het gaan worden?’

Puis dacht even na. Hij grinnikte ‘Dat ligt er aan of we het volgende avontuur ook weer overleven.’

‘En het daaropvolgende,’ grijnsde Bees terug en hij knikte. ‘Ben benieuwd.’

En daarna daalde er een diepe stilte in het huiskamertje neer; Bees en Puis lazen zichzelf.